

2018. SZEPTEMBER: A SZOLGÁLAT ELSŐBBSÉGE + AMIKOR AZ ÖRDÖG AZT AKARJA, HOGY A SÁFÁRA LÉGY... + A MÁSODIK TIZED FOGALMÁNAK EREDETE ÉS RENDELTETÉSE + MIÉRT KELL ADOMÁNYAINKNAK EGY BIZONYOS SZÁZALÉKARÁNYON ALAPULNIUK? + AMIKOR ÖSSZEOMLANAK AZ ALAPOK + „FOGOLY VOLTAM, ÉS ELJÖTTETEK HOZZÁM...” + A KERESZTÉNYSÉG DILEMMÁJA – A SZOMBAT + A TÖRTÉNELMI ADVENTIZMUS + VÁGYAKOZVA VÁRNI RÁ

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

6

3 Vezércikk

Ellen White

A szolgálat elsőbbsége

4 A hónap témája

Doru Lupu

Amikor az ördög azt akarja, hogy a sáfára légy...

6 A hónap témája

Adj számot a sáfárságodról!

8 A hónap témája

Mario Nino

A második tized fogalmának eredete és rendeltetése

8

10 A hónap témája

Marcos Bomfim

A második tized: adományaink aránya és gyakorisága

11 A hónap témája

Marcos Bomfim

Miért kell adományainknak egy bizonyos százalékarányon alapulniuk?

14 Lelkiség

Emilian Niculescu

Amikor összeomlanak az alapok

18 Infó

Nyugovóra tért

11

19 Börtönszolgálat – a szabadság vágya

Benone Vişan

„Fogoly voltam, és eljöttetek hozzám...” (Mt 25:36)

21 Biblikus párbeszéd

Paul Boeru

A kereszténység dilemmája – a szombat (3)

25 Egyházi élet

Florin Lăiu

A történelmi adventizmus (3)

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

31 Szívtől szívnek

Ştefan Tomoiagă

Vágyakozva várni Rá

14

Műveltséggel, tehetséggel, ékes beszéddel, öröklött és szerzett képességekkel, de Isten Lelkének jelenléte nélkül, egy szívet sem tudunk megérinteni, és egy bűnöst sem tudunk Krisztusnak megnyerni. De a Lélek ajándékaival megáldott és a Krisztussal közösségben élő legszegényebb és legtudatlanabb tanítvány is hatni tud az emberek szívére. Isten eszközüül használja fel a világegyetem legszentebb befolyásának közvetítésére.

2018. szeptember. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huţanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georget Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Paşca, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoş Muşat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Şos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

A SZOLGÁLAT ELSŐBBSÉGE

A Szentlélek ajándékai

A talentumokon, amelyeket Krisztus rábízott egyházára, főként a Szentlélek ajándékait és áldásait kell értenünk. „Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; némelyiknek csodatévő erőknél munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása: de mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja” (1Kor 12:8-11). Nem mindenki kapja ugyanazt az ajándékot, de a Mester megígérte, hogy minden egyes szolgája megkapja a Lélek valamelyik ajándékát.

Mielőtt Krisztus elbúcsúzott tanítványaitól, „rájuk lehele, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket”. Ezt is mondta: „Ímé én elküldöm titeket az én Atyámnak ígéretét” (Jn 20:22; Lk 24:49). De az ajándékok teljességét csak a feltámadás után kapták meg.

Krisztus csak akkor árasztotta ki Lelkét, amikor a tanítványok hittel és imádkozva teljesen a szolgálatra szentelték magukat. Krisztus követői ekkor különlegesen részesültek a menny kincseiben. „Fölmenvén a magasságba, foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek.” „Mindenkünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint”, a Lélek „osztogatván mindenkinek külön, amint akarja” (Ef 4:8-7; 1Kor 12:11).

Ezeket az ajándékokat Krisztus nekünk adta, de csak akkor lesznek ténylegesen a mieink, ha már Isten Lelke irányítja életünket.

A Lélek ígéretét nem értékeljük kellőképpen. Ez az ígéret nem teljesedik úgy, ahogy arra lehetőség volna. A Lélek hiánya miatt erőtlén az evangélium szolgálata. Műveltséggel, tehetséggel, ékes beszéddel, öröklött és szerzett képességekkel, de Isten Lelkének jelenléte nélkül, egy szívét sem tu-

dunk megérinteni, és egy bűnöst sem tudunk Krisztusnak megnyerni. De a Lélek ajándékaival megáldott és a Krisztussal közösségben élő legszegényebb és legtudatlanabb tanítvány is hatni tud az emberek szívére. Isten eszközül használja fel a világegyetem legszentebb befolyásának közvetítésére.

Más talentumok

A példázat talentumai nemcsak a Lélek különleges ajándékait jelképezik, hanem minden öröklött és szerzett talentumot, minden fizikai és lelki képességet. Mindegyiket Krisztus szolgálatába kell állítanunk. A tanítványság egész lényünk és minden értékünk odaszentelésével jár. Ezeket az ajándékokat Krisztus megtisztítva és megjobbítva adja vissza, hogy dicsőségére és embertársaink áldására használjuk fel őket...

Talentumainkat, bármilyen keveset kaptunk, fel kell használnunk. Nem az a legégetőbb kérdés, hogy mennyit kaptunk, hanem hogy mit csinálunk azzal, amit kaptunk. Képességeink fejlesztése elsődleges kötelességünk. Ezzel tartozunk Istennek és embertársainknak. Az ember nem tölti be az élet célját, ha nem szerez egyre több talentumot, és nem lesz napról napra hasznosabb. Krisztusba vetett hitünk megvallásával elkötelezzük magunkat, hogy megtanuljuk mindazt, amire nekünk, mint a Mester munkásainak, lehetőségünk van. Minden képességünket a legmagasabb szintre kell tökéletesítenünk, hogy a lehető legtöbb jót tehessük.

Nagy és szent az a feladat, amelyet az Úr ránk bízott. Az elkövetkezendő életben azok kapják a legnagyobb örökséget, akik ebben az életben a leghívebben és legkészségesebben szolgáltak. ■

AZ AJÁNDÉKOK CÉLJA ELLEN WHITE

AZ EMBER NEM TÖLTI BE AZ ÉLET CÉLJÁT, HA NEM SZEREZ EGYRE TÖBB TALENTUMOT, ÉS NEM LESZ NAPRÓL NAPRA HASZNOSABB. KRISZTUSBA VETETT HITÜNK MEGVALLÁSÁVAL ELKÖTELEZZÜK MAGUNKAT, HOGY MEGTANULJUK MINDAZT, AMIRE NEKÜNK, MINT A MESTER MUNKÁSAINAK, LEHETŐSÉGÜNK VAN.

Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 327-330. o.

AMIKOR AZ ÖRDÖG AZT AKARJA, HOGY A SÁFÁRA LÉGY...

Anyugalom és csend óráiban, amikor a Könyv körülöleli a lelket, amikor a térd és az ember egész lényé suttozó imára hajol a Szent-ség Ura előtt, érezzük át igazán, hogy még egyszer kinyilatkoztatja magát nekünk a mindeneket adó Isten. Nemcsak mi járulunk hozzá, Ő is élénk jön tárt karjaival. E folyamatos és egyre bőségesebb adományozás értelmének az ellenkezője található meg az alábbi példázatban, melyben az ember az adakozás gesztusát önmaga felé fordítja.

„*És monda nékik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? Mert nincs hová takarnom az én termésemet... Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet te tőled; amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?*” (Lk 12:16-20)

Uram, miért nevezed őt „bolondnak”? Éppen ilyen bánásmódban kell részesülnie egy olyan embernek, aki mindent a Te kezdebből kapott, aki látszólag maga a tetest öltött jóézés és közgazdaságtudomány? Ha mindent eltékozolt volna a bűnösökkel, akkor megérdemelte volna az ítéletet, de ő nem tesz mást, csak biztonságba helyezi mindazt, amit Istentől kapott. Természetes, hogy a gabonát nem hagyják a szántóföldön, hanem begyűjtik a csűrbe. Miért ítéli el őt az Úr?

A példázatot olvasva felfedezzük, hogy a hangsúly nem a nagyobb vagy kisebb csűr fogalmán nyugszik, de még a gabonáén sem, hanem a „lélek” fogalmán: „*És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet te tőled.*”

Amikor az ördögnek sáfárra van szüksége, olyan embert keres, aki kész kockára tenni a lelkét is. Megjegyzendő, hogy a példázatban háromszor jelenik meg a „lélek” kifejezés: először önmagával „egyezkedik”. Saját lelkével alkudozik a lelkét boldoggá tevő értékekről. Ez volt az első, alapvető lépés. Amikor az ember kockára teszi saját lelkét, máris veszélyes területre lépett. Sokan vágnak a mennyei kegyelemre csupán azért,

hogy önző céljaik szolgálatába állítsák azt. Pál apostol a következő tanácsot hagyta ránk: „*Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegezték sok fájdalommal*” (1Tim 6:10).

A Jézushoz vezető út című könyv 5. fejezetében Ellen G. White hasonló igazságra hívja fel a figyelmet: „*A pénz szeretete, a vagyonszerzés vágya az az aranylánc, amely Sátánhoz köti őket. Gondtalan, kényelmes és felelősség nélküli élet, rang és méltóság szintén oly bálványok, melyeket sokan imádnak. Azonban szét kell törnünk a rabszolgaság eme bilincseit. Nem lehetünk félig Isteni, félig pedig a világi. Nem vagyunk Isten gyermekei, ha nem vagyunk teljesen az Övéi.*” (44. o.)

Amikor az ördögnek sáfárra van szüksége, olyan embert keres, aki szorgalmas, ambíciós és tele van kezdeményezőkézséggel. Még Sátánnak sincs mit kezdenie az élettelenekkel. Olyan emberekre van szüksége, akik készek tevékeny részt vállalni önző munkájában, akik hajlandók mindent eltékozolni, amit kaptak. Mint a példázatban, az ember hajlamos arra, hogy Isten áldásait a saját csűrjeibe tékozzolja. Nagyobb csűrök építésére tékozzol. S mintha korábbi tékozlása nem lett volna elég, úgy dönt, hogy új, még nagyobb csűröket épít, hogy még többet és még önzőbb módon pazarolhasson!

Hogy történhet meg, hogy a kenyér – Isten ajándéka, a termőföld kincse – ennek az embernek – de sok hozzá hasonlónak is – a vesztét okozta?

„*A bolond gazdagról mondott példázatában Krisztus azok oktalanságát szemléltette, akik csak erre a földi életre gondolnak... Ennek az embernek nem voltak a pusztulásnak kitett állatokénál magasabb rendű céljai.*” (Krisztus példázatai, 256, 257. o.)

Amikor az ördögnek sáfárra van szüksége, olyan embert keres, aki képes egyre többet felhalmozni. „*Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten*” – olvassuk Zsolt 14:1 versében. Az ő istene ezüstben, euróban, dollárban, birtokban, szénában, nádban vagy szalmában gyarapszik, és számszerűsíthető... Az ő istene sáfárt keres, húsé-

„MERT MINDEN ROSSZNAK GYÖKERE A PÉNZ SZERELME: MELY UTÁN SÓVÁROGVÁN NÉMELYEK ELTÉVELYEDTEK A HITTŐL, ÉS MAGUKAT ÁLTALSZEGEZTÉK SOK FÁJDALOMMAL.” (1TIM 6:10)

ges sáfárt, aki egyre többet halmoz fel a tűznek, mivel végül tűz fog mindent megemészteni. Amit egy életen át, nagy áldozatok árán felhalmoz, végül nem biztosít számára sem áldást, sem az igazságos ítélet elhalasztását. „Amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?” (Lk 12:20); „Rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat!” (Zsolt 39:7).

Ellen G. White a *Krisztus példázataiban* meggyőző magyarázattal szolgál erre vonatkozóan: „Az önző élet pusztulást von maga után. A kapzsiság, a birtoklási vágy elvágja az ember lelkét az élettől. Akinek maga felé hajlik a keze, sátáni lelkületet tanúsít. Krisztus arra készítet, hogy adjunk, és áldozzuk fel magunkat másokért.” (259. o.)

Amikor az ördögnek sáfárra van szüksége, olyan embert keres, aki szeret enni, inni, mulatezni. Nincs szüksége odaszentelt életű emberekre, ellenkezőleg, olyan személyekre van szüksége, akik gondtalanul élnek és vigadoznak. Megígéri nekik a világ összes gazdagságát és dicsőségét, s a fontos az, hogy egyvégtében egyenek és igyanak, mint a Noé idejében, a többi majd jön magától.

Amikor az ördög azt akarja, hogy a sáfára légy, nem vár el tőled kegyességet, és azt sem, hogy önként ajánld fel a tizedet vagy az adományokat.

Mindent a rendelkezésedre bocsát. Azt tesz, amit te akarsz, vagy legalábbis ezt a látszatot kelti. Sátán sosem tárja eléd a kegyetlen, puszta igazságot, miszerint egy napon majd épp te leszel az ő tizede, a teljes pusztulásra felajánlott adomány. Íme, miért mondja ki Jézus e kegyetlen ítéletet: „Bolond!”

Miközben Sátán sáfárai elszántan építik a nagyobb és magasztosabb csűröket, Jézus egy különleges helyet készít hívei számára: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek” (Jn 14:2). Ez nem egy földi hely, ezért kell elkezdenünk már most mennyieikké válnunk.

„A sáfár azonosítja magát mesterével. Elvállalja sáfári felelősségeit, ezért ura helyett kell cselekednie, azt tennie, amit az ura tenne, ha jelen lenne. Urának érdeke a sáfár érdekévé válik. A sáfár állása tekintélyes állás, mert ura megbízik benne. Ha bármi önzőn cselekszik, ha a maga javára fordítja az ura javainak kezelése közben szerzett előnyöket, akkor visszaél a belé helyezett bizalommal.” (Ellen G. White, *Bizonyágtételek*, 9. köt., 246. o.) ■

Doru Lupu kincstárnok, Moldvai Egyházterület

A GONOSZ GYÖKERE DORU LUPU

**AKINEK MAGA FELÉ
HAJLIK A KEZE,
SÁTÁNI LELKÜLETET
TANÚSÍT. KRISZTUS
ARRA KÉSZTET, HOGY
ADJUNK, ÉS ÁLDOZ-
ZUK FEL MAGUN-
KAT MÁSOKÉRT.**

ADJ SZÁMOT A SÁFÁRSÁGODRÓL!

Nem kényelmes számunkra a sáfárság kérdéséről értekezni. Hogy miért? Talán mert hiányosságaink vannak ezen a téren. Inkább beszélünk arról, amiről tudjuk, hogy az erősségünk, dicsekszünk azokról a dolgokról, amelyekben remekelünk, és általában kerüljük azokat, amelyekben hiányosságokkal küszködünk.

Mivel a sáfárság a téma, szeretnék egy bizonyos igazságból kiindulni. Úgy gondolom, mindannyian elfogadjuk, hogy a menny Isten sáfárként tekint ránk. Dávid, a zoltáros mondja, hogy mindenünk az Úrtól van (1Krón 29:12).

Életünk Istené, és ha az élet az Övé, akkor az életünk fenntartására adatott eszközök is szintén Isten tulajdonát képezik. Leegyszerűsítve tehát kijelenthetjük, hogy minden, amit képviselünk és amink van, Istené: „Az Úr a föld és annak teljessége.”

Lk 16:1-13 – Ebben a szakaszban egy sáfár válsághelyzete van bemutatva. A krízis állapotot egy vizsgálat, egy leltár váltja ki. Mindent zárolnak, és elkezdődik az ellenőrzés. Válságban az ember érdekes dolgokat fedez fel, mondhatni ez a válság rendeltetése: segít felfedezni olyan dolgokat, amelyekre korábban nem figyeltél fel, vagy amiket elhanyagoltál. Sáfárunk felfedezi, hogy nem törődött a jövőjével. Nem aggódott – nem is volt miért, mivel urának minden java a kezére volt bízva –, most azonban ráébred, hogy mindent elveszíthet. Íme, az első felfedezés: a jövővel való törődés szükségessége.

A második pedig: rájön, hogy a jövő csak kapcsolatok által biztosítható, vagyis ha dolgozni akarsz a jövőd érdekében, csak úgy teheted meg, ha figyelembe veszed embertársaidat is.

Amikor ezt a második igazságot felismeri, azonnal változtat forrásai felhasználási módjában. Korábban egyféleképpen járt el, most azonban ugyanazokat a javakat másképp használja fel. Ugyanabban a beosztásban van, ugyanolyan tekintélynek és ugyanolyan jogoknak örvend, de hirtelen változtat a felhasználási módszereken. A javak továbbra is urának tulajdonát képezik, csak hogy a sáfár most már önzetlenné válik. Ellen G. White a *Krisztus példázatai* című könyvében leírja, hogy ennek megvalósítása érdeké-

ben új tervet, stratégiát kellett életbe léptetnie, és ahelyett, hogy magának gyűjtene, javait megosztja másokkal. Már nem csak a saját szükségleteit, nehézségeit látja, hanem kezdi kiterjeszteni látószögének határait, és elismeri, hogy rajta kívül mások is vannak. Csak úgy tehet szert személyes nyereségre, ha a mások javát keresi (369. o.).

Érdekes, hogy szemléletváltásának pillanatában a gazda – habár még mindig megkárosítja a szolgája – dicsérni kezdi őt azért, mert gondol a jövőre. Ez egy paradoxon: csak akkor kezdesz el gondoskodni saját szükségleteidről, amikor elkezdesz szeretetteljesen foglalkozni mások szükségleteivel. A világ rendje szerint akkor gondoskods a jövődről, amikor magadnak teszel félre, amikor az első, a második, a harmadik és a negyedik is te vagy meg a családod. Isten szemszögéből azonban csupán akkor törődsz igazán a szükségleteiddel, ha szeretetteljesen fordulsz mások felé.

Mit értünk meg ebből? Vajon azt várja tőlünk Isten, hogy elhanyagoljuk önmagunkat és családjunkat? Nem. Isten azt mondja, hogy nem vezetnek eredményre azok a módszerek, amelyeket általában alkalmazunk az önmagunkról való gondoskodásban. Ha tovább folytatjuk a példázatban leírt életvitelt, nem érjük el a kívánt sikert.

Írásom elején említettem, hogy számomra nem a legkényelmesebb téma a sáfárság, mivel javakkal és pénzzel kapcsolatos, amelyek általában érzékenyen érintenek. A Szentírás azonban kijelenti – és több mint kétezerszer tér ki rá –, hogy a pénz és a javak fontosak Isten szemében. Az Úr Jézus 38 példázatából 16 érinti ezt a kérdést, a pénz és a javak kezelésének kérdését. Milyen következtetést vonhatunk le ebből? Azt, hogy valóban érzékeny témáról lehet szó, ha Isten is szükségét érezte annak, hogy kitérjen rá. Jelentheti továbbá azt is jelenti, hogy komoly gondjaink vannak ezen a téren.

Meglepő, mennyire ragaszkodik a lelkünk az anyagiakhoz, és hogy az anyagiakon kívül milyen készségesen és könnyen mondunk le életünk bármely területéről.

Íme, egy szemléltető példa. A gyülekezet felé haladva az édesanya kisfia markába nyom két 50 centes érmét, és azt mondja, hogy egyiket adakozásra, a másikat pedig fagyfaltra kapja. Útközben a gyerek játszani kezd az érmékkal, és az egyiket elejti, egyenesen a csatornalefolyóba. Döbbenet néz a pénze után, aztán rájön, hogy nem szeretheti vissza, és így szól: „Uram, sajnálom, épp a Te pénzed gurult el.”

Furcsa, hogy mennyire ragaszkodunk az anyagiakhoz, és amikor meg kell válnunk tőlük, mintha

kiszakítanának belőlünk egy darabot. Hasonló a helyzet a tizeddel is. Nem könnyű 500 lej jövedelemből 50-et Istennek adni, ha a következőképpen gondolkazol: kaptam 500 lejt, és vissza kell adnom 50-et. Úgy kell változtatnunk a látásmódunkon, ahogy a sáfár tette: Istennek van a zsebemben 500 leje, és azt mondja, hogy megtarthatok magamnak 450 lejt. Ugyanaz a valóság, ugyanaz a feladat, csupán a látásmód változott. A pénz az Övé, és Ő így szól hozzám: megtarthatok magadnak kilenced részt, és azt a saját belátásod szerint használhatod fel.

Akkor változnak meg a dolgok, amikor elismerem az igazságot, miszerint mindenem, amim van, az Övé. És éppen a dolgok ilyen állása miatt mondja Isten, hogy számon kéri majd a pénzhez és a javakhoz való viszonyulásunkat, ugyanakkor a körülöttünk élők szükségleteivel való törődésünket is.

A ránk bízott javak tekintetében Isten hűséget vár el. Pál apostol említést tesz a ránk bízott javak sokaságáról, és arról beszél, hogy legalább egy ajándékot mindannyian kaptunk. Hogyan használom fel az Istentől kapott ajándékot: az időt, a befolyást, a pénzt vagy az egészséget? Felhasználhatjuk olyan dolgokra, amelyeket holnap megemészt a tűz, de kamatoztathatjuk a lelkek megmentése érdekében is. Javainkat olyan dolgokra fordíthatjuk, amelyekkel sosem találkozunk az örökkévalóságban, de felhasználhatjuk olyan emberek megmentése érdekében is, akikkel együtt tölthetjük az örökkévalóságot.

„Azok az anyagi eszközök, amelyeket mások boldogítására fordítunk, bőségesen kamatoznak. A helyesen felhasznált anyagi javak sok jót eredményezhetnek. Lelkek nyerhetők meg Krisztusnak. Aki Krisztus élettervét követi, Isten országában látja majd azokat, akikért dolgozott és áldozatot hozott” (Ellen G. White, *Üzenet az ifúságnak*, 302. o.).

Ekképpen dolgozva és ilyen áldozatot hozva biztosítjuk jövőnket. Csak úgy készülhetünk fel az örök életre, ha ebben az életben megosztjuk másokkal Istentől kapott ajándékainkat. Itt az ideje bölcsökké válnunk. Hogyan használtuk fel mindazt, ami az Istené? És milyen eredménnyel? Milyenek látja Isten sáfári szolgálatunkat? A jövőnknek dolgozunk, vagy a jelenünknek?

Kérjünk bölcsességet, hogy az örök lakhelyeket szem előtt tartva dolgozhassunk. ■

A HŰSÉG JUTALMA VALI BĂDESCU

CSAK AKKOR KEZDÜNK EL GONDOSKODNI SAJÁT SZÜKSÉGLETEINKRŐL, HA ELKEZDÜNK SZERETTELJESEN FOGLALKOZNI MÁSKO SZÜKSÉGLETEIVEL.

A MÁSODIK TIZED FOGALMÁNAK EREDETE ÉS RENDELTETÉSE

Az Édenből származó sáfárság elvét Ádám és Éva felelősségként kapta. A fogalmat a héber *radah* szó fejezik ki (1Móz 1:26-27). Az Újszövetség a görög *oikonomia* szót használja (Lk 16:2), melynek jelentése: sáfárság.

A keresztény korszakhoz érve megfigyelhetjük, hogy a jeruzsálemi templom Titus római császár seregei általi lerombolása befolyással volt Izrael vallásgyakorlatára. A templom lerombolása előtt a zsidó nép a lévíták támogatására szolgáltatta be a tizedet (3Móz 27:30-34; 4Móz 18:19-28). Emellett második tizedet is adtak jótékonyági célokra és a Jeruzsálemben zajló évenkénti ünnepekre (5Móz 14:22-29). „Ehhez hasonló szabályokat alkalmaztak a hétéves ciklus első hat évében, amikor a földet is megművelték” (Geoffrey Wigoder, *The Encyclopedia of Judaism*). Ez a tevékenység a hétéves ciklus része volt, mely során hat éven keresztül megdolgozták, bevetették a szántóföldeket, és betakarították a termést. A hetedik évben a teljes termést a szegényeknek kellett adni (2Móz 23:10-11). A második templom lerombolása után azonban a zsidók több rendelkezésről is megfeledeztek. A második tized arra a valóságra mutatott rá, hogy nagylelkű odafigyeléssel kellett a szegények felé fordulniuk.

A második tized felhasználása Izraelben

	TIZED	HÉBER	ÉVEK							
			1	2	3	4	5	6	7	
1	Lévíták	<i>ma'aser rishon</i>	*	*	*	*	*	*	*	*
2	Második – a szentélyben használták fel	<i>ma'aser sheni</i>	*	*		*	*			
	Második – otthon használták fel	<i>ma'aser ani</i>			*			*		
3	Adományok	<i>minchah</i>	*	*	*	*	*	*	*	*

Az ótestamentumi Izraelben gyakorolt második tized célját taglalja Ellen G. White a *Pátriárkák és próféták* című könyv 51. fejezetében, melynek címe: „Isten gondja a szegényekre”. Írásában felhívja a figyelmünket, hogy gondot kell viselnünk a szegényekről, özvegyekről, árvákról és idegenekről:

„Az istentiszteleti összejövetelek előmozdítása, valamint a szegényekről való gondoskodás céljából minden jövedelemből egy második tizedre is szükség volt. Az első tizedről az Úr kijelentette: »[...] a Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izraelben« (4Móz 18:21). A másodikról azonban így rendelkezett: »És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását: hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben« (5Móz 14:23; 16:11-14). Ezt a tizedet vagy pénzbeli megfelelőjét két éven át arra a helyre kellett vinni, ahol a szentély állt. A hálaáldozatnak Isten részére való bemutatása, valamint a meghatározott résznek a pap számára történő felajánlása után a megmaradt részt az áldozatot hozónak megvédégre kellett felhasználnia, amelyen részt vehettek a lévíták, a jövevények, az árvák és az özvegyek. Így gondoskodtak a hálaáldozatokról és a megvédésekről az évenkénti ünnepeken, ezáltal a népet bevonták a papok és a lévíták társaságába, hogy Isten szolgálatában oktatást és bátorítást nyerjenek.

Minden harmadik évben azonban otthon kellett a második tizedet a lévíták és a szegények vendéglátására fordítani, amint Mózes megparancsolta. »[...] Hogy egyenek a te kapuid között, és jóllakjanak« (5Móz 26:12). Ez a tized a jótékonyág és a vendégszeretet gyakorlásának alapját képezte...

Hétévenként pedig különös módon intézkedtek a szegényekről. A szombatév – ahogy ezt nevezték – az aratás befejeztével kezdődött. A betakarítást követő vetési időben a nép nem vethetett, tavasszal nem művelhette szőlőjét és nem számolhatott sem aratással, sem szürettel. Abból, amit a föld termett, mindenki szabadon ehetett, amíg

A JÓLÉT FELTÉTELE
MARIO NINO

friss volt, de tárházukban semmit sem helyezhettek el. Annak az évnek a termése az árváké, az özvegyeké, a jövevényeké és a mezei vadaké kellett, hogy legyen (2Móz 23:10-11; 3Móz 25:5).” (*Pátriárkák és próféták*, 530–531. o.)

A tized és az adományok rendszerében a zsidók számára az Úr három elemet épített be: (I) az első tized a lévíták fenntartására rendeltetett, és a lévíták kezelésébe került; (II) a második tizeddel támogatták az évenkénti ünnepeket meg a jótékonyági munkát, de ezt az összeget a héber családok kezelték; (III) az adományok az imádat részét, valamint a szentély fenntartását képezték. Meg kell említenünk, hogy Kr. e. 1445-ben, amikor Izrael népe a Sínai hegynél utasításokat kapott a nép polgári, társadalmi, gazdasági és vallási életére vonatkozóan, semmiféle olyan társadalombiztosítási rendszer nem létezett a földön, amilyennel ma a világ különböző országaiban találkozhatunk. Isten akkor vezette be tervébe Izrael számára a második tizedet, amely nem csupán a jeruzsálemi évenkénti ünnepeket támogatta, hanem lehetőséget nyújtott a zsidó családoknak, hogy támogassák embertársaikat, különösen az özvegyeket, árvákat, szegényeket, de még az idegeneket is. Ezt a gesztust szeretet jellemezte, mely Isten jellemének és uralmának alapvető és lényeges alapeleme.

Az izraeliták anyagi hozzájárulásai

TERÜLETEK	%
Az Úrnak visszaszolgáltatott tized (a lévítáknak szánt első tized)	10%
Évenkénti ünnepek és jótékonyág (második tized az ünnepekre)	10%
Adományok és Szentély	5-13%
ÖSSZESEN	25-33%

„A héberektől megkívánt hozzájárulások – vallásos és jótékonyági célokra – meghaladták bevételeik egynegyedét. A nép jövedelmének ily nagymértékű megadóztatása várhatóan elszegényedést eredményezhetne, pedig ellenkezőleg: ezeknek a rendeleteknek hűségese betartása volt jólétük egyik alapja” (*Pátriárkák és próféták*, 527. o.). Isten eredeti tervében egy sor előjogot és védelmet nyújtott a zsidó népnek.

Az izraeliták anyagi hozzájárulásai napjaink költségeihez viszonyítva

KIADÁSOK	%
Hitelek vagy bérköltségek	0%
Adók	0%
Oktatás	0%
Közköltségek	0%
Az Úrnak visszaszolgáltatott tized (a lévítáknak szánt első tized)	10%
Évenkénti ünnepek és jótékonyág (második tized az ünnepekre)	10%
Adományok	5%
Élelem és családfenntartás	75%
ÖSSZESEN	100%

Mennyei tervében Isten felelősséget vállalt a családok kiadásainak zömére vonatkozóan. A rendelkezésükre álló jövedelem 75%-át fordíthatták élelemre és általános kiadásokra. Természetesen a család nem volt képes elkölteni minden évben az élelemre és személyes kiadásokra szánt összeget, ezért általában a zsidó családok évről évre gazdagodtak. Kiváló terv volt ez a nép jólétének biztosítására, s így vált Izrael gazdag nemzeté.

Időközben a második tized is áldást jelentett, mivel az emberben nemes és jóindulatú lelkületet táplált. Ezen rendszer alapelvei napjainkban is alkalmazhatóak, habár elismerjük, hogy az Újtestamentumban nincs bibliai alapja annak, hogy a keresztény egyház elvárja a második tized felajánlását. A második tized rendeltetése a szűkségben levők megsegítése volt, és nem a szentélyben zajló szolgálatok másodlagos támogatását képezte. ■

Mario Nino, a Generál Konferencia Keresztény Sáfárság Osztályának egykori igazgatója. Jelenleg a Keresztény Sáfárság Bibliaintézet, valamint a Vallásstudományok Intézetének igazgatója.

A MÁSODIK TIZED: ADOMÁNYAINK ARÁNYA ÉS GYAKORISÁGA

A Biblia, valamint a Prófétaság Lelkének írásai azt sugallják, hogy helyes jövedelmünk egy bizonyos százalékát adományként felajánlanunk (*Az apostolok története*, 342. o.). De mekkora legyen az adomány aránya? A tized mellet talán fel kellene ajánlanunk egy „második tizedet” is, jövedelmünk újabb tíz százalékát minden egyes alkalommal úgy, ahogy egyéb adományainkat felajánljuk? Vajon az egyháznak javasolnia, vagy egyenesen meg kellene ezt követelnie tagjaitól?

**NAGYLELKŰ
ADAKOZÁS
MARCOS
BOMFIM**

Az alábbiakban felsorolunk néhány okot, mely rámutat arra, hogy a második tized elvének alkalmazása **nem** éppen a legjobb megoldás a gyülekezeti adományokból származó bevételek növelésére.

- ♦ Az Ótestamentumban a második tized elvének alkalmazása olyan eseményekhez kapcsolódott, amelyek az Újtestamentumban már nem voltak kötelezőek.
 - ♦ A második tized egy részét visszatartották a családok, és ők maguk használták fel vallásos nevelésre és jótékonyági célokra, viszont ez az alapelv a jelenlegi adományozási rendszerben már nem alkalmazható.
 - ♦ Habár a Biblia sajátos módon rávilágít az arányossági alapelvekre és arra, hogy mit kell tennünk az adományainkkal, sem a Biblia sem a Prófétaság Lelke nem határoz meg pontos százalékarányt.
 - ♦ Pál apostol kijelenti, hogy mindenki maga döntse el, hogy mennyit adományozzon (2Kor 9:7). Mivel nincs megemlítve egy bizonyos százalékarány, minden tag a Szentlélektől indítva döntse el, hogy jövedelmének mekkora hányadát adományozza.
 - ♦ Ha az egyház hivatalosan meghatározná az adományozás jövedelemhez viszonyított százalékarányát – aminek viszont nincs bibliai alapja –, a sáfárságra való nevelés veszítene hatékonyságából, a tagok egyház iránti bizalma pedig meginogna.
 - ♦ A lelkiismeretes új tagok, akik keresztségük előtt nem adtak tizedet, túl nagy tehernek tartanak jövedelmük húsz százalékának felajánlását (a tized melletti újabb tíz százalékot), és egy ily módon kialakult anyagi helyzet-hez viszonylag nehezen tudnának alkalmazkodni.
 - ♦ Megjelenhet a büntudat, végül pedig a cinizmus és a hanyagság azoknak az életében, akiknek nem sikerül elérniük a kitűzött húszszázalékos arányt.
 - ♦ A Prófétaság Lelkének íásaiban található magyarázat az izraeliták által felkínált adományok arányára vonatkozóan nem előírás, hanem inkább csak javaslat jelleggel bír.
 - ♦ A hajdani teokratikus Izraelben az adományok aránya lényegében jóval meghaladta a második tized hányadát.
 - ♦ Ellen G. White azt mondja, hogy ezekben a napokban arra hívtunk, hogy akár szárnyaljuk is túl az Isten által Izraelnek javasolt modellt, ami lényegében eleve több volt húsz százaléknál.
 - ♦ Ennek értelmében tehát, ha meghatározzuk, hogy tíz vagy akárhány százalék lenne az adományozás ideális aránya, lényegében korlátozzuk azokat, akiket Isten a személyes adományozás magasabb fokú áldozatára hívott el.
- Végeredményben lehet, hogy nevelési erőfeszítések árán talán jobb lenne több olyan taggal rendelkezni, akik rendszeresen adományoznak egy bizonyos százalékarányra alapozva, kezdve bármilyen, szívük diktálta százalékaránytól (2Kor 9:7), hogy később fokozatosan növekedjen ez az arány. Ez a módszer jobb, mint ha néhány tag az adományok felajánlásában elfogadná a második tized elvét – egy olyan gyakorlatot, melynek nincs bibliai alapja.
- Másfelől pedig minden család szabadon dönthet a második tized felajánlására vonatkozóan, és a tizede, valamint az adományai mellett további százalékarányt tehet félre egy olyan alap létrehozása érdekében, amellyel biztosíthatja családjában a jótékonyági szolgálatot és a keresztyén nevelést – amit a Prófétaság Lelke is javasol. ■

Marcos Faiock Bomfim, igazgató, Keresztyén Sáfárság Osztály, Generál Konferencia

MIÉRT KELL ADOMÁNYAINKNAK EGY BIZONYOS SZÁZALÉKARÁNYON ALAPULNIUK?

Hogyan határozom meg adományaim összegét? Saját döntésem bibliai kritériumokon alapszik, vagy pillanatnyi érzelmeimtől függ? Milyen ismérvek alapján döntöm el, hogy adományozzak vagy sem? Az adomány ugyanolyan fontos, mint a tized, vagy pedig másodlagos kategóriába sorolandó? Valahányszor tizedet adok, mindig adományt is kell adnom, vagy szabadon dönthetek ebben a kérdésben annak alapján, „amint eltökéltem a szívemben”? Mi kellene, hogy meghatározza adományozási készségemet? Egy jó terv, gyülekezetem valamely sürgős szüksége, egy lelki tapasztalat kiváltotta erőteljes spirituális érzélem, vagy a felsoroltak közül egyik sem?

Az adományokat nem kellene egyházi „hozzájárulásnak” vagy „donációnak” tekinteni, hanem inkább a bizalom gyakorlati kifejeződésének (Zsolt 4:6), az Isten-imádat megnyilatkozásának (Zsolt 27:6). Ezért tehát elsősorban az adakozó számára fontos az adományozás, sokkal fontosabb, mint a címzett számára (Zsolt 27:6), vagy akár a támogatott projekt számára.

Mi a fontosabb, a tized vagy az adományok?

Látszólag meglepő – és teljesen eltér attól, amit egyesek népszerű advent meggyőződésnek vallanak a tizedre és az adományokra vonatkozóan –, de a Biblia azt tanítja, hogy még ha eltérő is a cél, mindkettő az imádat létfontosságú eleme, Isten iránti hűségünk jele, és mindkettő egyformán fontos az Istent imádó ember szempontjából. A Szentírás szerint alábecsülni egyiket vagy másikat, Istennel szembeni tiszteletlenséget jelent (Mal 3: 8-9). És bár mindkettő egyformán fontos, az adományozónak nem szabad összetévesztenie vagy felcserélnie egyiket a másikával, mivel mindkettőnek sajátos szerepe van Isten vég idejének munkájának véghezvitelében. A tized nem használható fel az adományok helyett, és az adományok sem a tized helyett.

Milyen körülmények kell, hogy adományozásra készítse- nek? Milyen gyakran kell adományokat felajánlanunk?

Bűnös természetünk miatt nem biztonságos érzelmek, nemes gondolatok, a szív spontán érzelmei, de még fontos missziós projektek támogatására tett felhívásra sem alapozni az adományok

gyakoriságát és összegét. Bátorítva vagyunk tehát, hogy egy bizonyos elvet figyelembe véve adakozzunk: „*ki-ki amint eltökélte szívében*” (2Kor 9:7). S még ha nincsenek is ilyen irányú erőteljes érzelmeink, vagy nincs tudomásunk fontos projekteről, Isten áldásait az életünkben azáltal ismerjük el, hogy imádjuk Őt „egész jövedelmünk zsengejéből” (Péld 3:9).

A Szentírás szerint ez azt jelenti, hogy az adományokat a tizedhez hasonlóan az Úrnak kell felajánlanunk *mindig, amikor jövedelmet szerzünk, vagy javaink gyarapodnak* (Péld 3:9). Ezzel elismerjük, hogy *Ő a forrása* minden jövedelmünknek és áldásunknak. Ha a tized mellett nem adakozunk az Úrnak, ezzel arról teszünk bizonyosságot, hogy elutasítjuk Istent mint áldásaink forrását, amit a Szentírás Istennel szembeni tisztességtelenségnek nevez (Mal 3:8-9).

Mekkora összeget kell felajánlanunk adományként?

Adományunknak előre meghatározott összegnek, vagy a jövedelem bizonyos százalékának kell-e lennie? A tizedtől eltérően, melyet pontosan meghatározott az Úr (tíz százalék), az adományként felajánlott összeg felől az adományozó ember dönt – szíve szerint (2Kor 9:7). Itt tehát személyes döntésről van szó.

Helytelen, sőt balga dolog lenne pontos összeget meghatározni adományként, mivel anyagi helyzetünk hirtelen gyökeresen megváltozhat, így az ígéretet képtelenek lennénk teljesíteni. Ha a jövedelem (áldás) mértéke jelentősen növekszik, a korábban meghatározott összeg elenyészővé

ISTEN ÁLDÁSAIT AZ ÉLETÜNKBEN AZÁLTAL ISMERJÜK EL, HOGY IMÁDJUK ŐT „EGÉSZ JÖVEDELMÜNK ZSENGÉJÉBŐL.” (PÉLD 3:9)

zsugorodna a jövedelemhez képest, és így már nem tükrözné a szív nagylelkűségét. Másfelől pedig, ha munkanélküliség vagy más ok miatt drasztikusan csökkenne, vagy akár megszűnne a jövedelem, az előre beígért összeg felajánlását nem lehetne megvalósítani. Ezért bölcsőbb, ha minden hívő inkább egy bizonyos százalékarány szerint ajánlja fel adományait. Lehetőségeik szerint még a jövedelem nélküliek is gyakorolhatják az adományozást.

Ennek a százalékarányra épülő javaslatnak azonban, amelyet *ígéretnek* nevezünk, nem kellene a megígért áldások elvárására épülnie, hanem inkább a kapott áldások készítette mélyeséges hála és bizalom érzésére. Ez készítette Jónást is a következő kijelentésre: „De én hálaadó szóval áldozom néked; megadom, amit fogadtam. Az Úr a szabadítás” (Jón 2:10).

Létezik-e a Bibliában a nem tized alapú adományokra vonatkozó arányossági elv?

Bár nem határozottan és félreértelmezhetetlenül, de úgy tűnik, a Biblia azt sugallja, hogy az arányra vagy százalékra épülő megközelítés lehet az egyik módja a hála és nagylelkűség kifejezésének még a nem tized alapú adományokra vonatkozóan is.

ZÁKEUS TÖRTÉNETE az Újtestamentum egyik remek példája, melyben a kiváló könyvelő, Zákeus nem egy bizonyos összeg mellett dönt, amit a szegényeknek adományoz, hanem vagyonának egy bizonyos *százalékát* ajánlja fel (50%). Továbbá elhatározza, hogy az általa megkárosítottakat négyszeresen kártalanítja (Lk 19:8-9). A tized elve valószínűleg sok, Zákeushoz hasonló zsidó embert készített arra, hogy arányokban gondolkodjon, ami azonban va-

lamelyest összetettebb észjárást követelt a „fix összeg” elvénél.

ANÁNIÁS ÉS SAFIRA sem azért esett ítélet alá, mert nem hozott több adományt. Meghatározott és talán nem is kis összeget adományoztak. A baj csak az volt, hogy Anániás „félre tön az árából, feleségének is tudtával, és valami részét elvivén, az apostoloknak lábai elé letevé” (Csel 5:2). Ha igaz, hogy a „félre tön” kifejezés az összeg egy bizonyos hányadát jelenti, akkor az, ami nemcsak halálukat, hanem örök vesztüket is okozta, tulajdonképpen az eredetileg megígért összegtől eltérő *százalékarány* felajánlása volt.

Az Újtestamentumban – 1Kor 16:2 versében – egy másik példát is olvashatunk, amelynek kapcsán Pál rámutat, hogy az ember az „amit sikerült összegyűjtenie” elv alapján adományozzon – ami azt jelenti, hogy Isten többet vár el a nagyobb jövedelemmel rendelkezőtől, és kevesebbet attól, akinek szerényebbek a lehetőségei. Itt nyilvánvaló tehát az arányosság elve.

Mi van akkor, ha nincs semmi jövedelmünk?

Pál hangsúlyozza, hogy Isten semmit sem vár el, még tizedet sem azoktól, akik semmit sem kaptak Tőle: „Mert ha a készség megvan, aszerint kedves az, amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs” (2Kor 8:12). Végeredményben, ha semmi jövedelmünk nincs, annak mennyi a tíz százaléka? Ilyen értelemben Isten arra emlékeztet, hogy mindig Ő ad elsőnek. Nem fogunk tudni többet adományozni annál, amit kaptunk, és önmagában ez az arányossági elv a jólét elvét fejezi ki. A százalékarányra alapuló megközelítés által azért fogunk adományt adni, mert már kaptunk. Nem azért adunk, hogy kapjunk, hanem visz-

szá kell tekintenünk a már kapott áldásokra, hogy kiszámíthatassuk az adományozásra szánt összeget. A kapott áldásoknak kell minden esetben ösztönözniük adományozó készségünket mind a tized, mind pedig az adományok tekintetében (Péld 3:9).

Az Ótestamentumban Ezsdrás korának néhány előljárója minden valószínűség szerint az arányosság elvét választotta (Ezsdrás 2:68-69): „Önkéntesen adakozának az Isten házára, hogy fölépítenék azt az ő helyén; *tehetségük szerint* adának az építés költségére”.

Mózes azt mondja, hogy adományt „ahhoz képest adj, amint megáldott téged az Úr, a te Istened” (10. vers), és „kiki az ő képessége szerint adjon, az Úrnak, a te Istenednek áldása szerint, a melyet ad néked” (17. vers). Mindkét szöveg *rendszerességre és arányosságra* utal, ami azt jelenti, hogy Isten minden esetben adományt vár el tőlünk, amikor áldásban részesít (jövedelmet ad vagy anyagi gyarapodásban részesít).

Mire utal Ellen G. White „rendszeres adakozás” kifejezésében a „rendszeres” szó?

Ellen White Isten utolsó napokban élő népéhez intézett különleges üzenetében az adományokra vonatkozó arányossági megközelítés hangsúlyosabban jelenik meg. Prófétaánk a tized visszaadását és az adományok felajánlását ugyanazon két alapelvvel közelíti meg: *folymatosság* (mindig, valahányszor jövedelmet szerzünk) és *rendszeresség* (a jövedelemmel arányos összeg). Azt mondja, hogy ennek a tervnek **maga Jézus volt a szerzője**: „Maga Jézus Krisztus, aki életét adta a világért, szerezte a rendszeres adományozás tervét.”

Az özvegyasszony adományával kapcsolatosan írja Ellen G. White, hogy az adomány **értékét nem az összeg adja**, majd figyelmeztet a jótékony munkára, amihez hozzátartozik az arányosság elve is: „A Szentély mérlegén a szegények adományait... *nem a felajánlott összeg alapján mérlegelik*, hanem az áldozat ihlette szeretet mértéke szerint... A *rendszeres adományozás* teljes tervét maga Isten hozta létre az ember érdekében” (*Tanácsok a keresztény sáfárságra vonatkozóan*, 180. o.).

De talán a legékezzsúlyosabb utalás arra vonatkozóan, hogy Isten adományozási rendszere azt sugallja, az adományok a jövedelem egy bizonyos részét képezik, a következő: „A tizedre és adományokra vonatkozó biblikus rendszerben a különböző személyek által beszolgáltatott összegek természetesen nagyon eltérőek lesznek, mivel a megszerzett jövedelem egy bizonyos arányát képezik” (uo. 74. o.). Ez azt jelenti, hogy mind a tized, mind pedig az adományok ugyanannak a rendszernek a részei, és az arányosság elvén alapulnak.

Hogyan kell kiszámítanom adományaim összegét?

Ha elhatározom, hogy valahányszor anyagi áldásban (vagy jövedelemben) részesülök, mindig felajánlom ado-

mányként jövedelemem egy bizonyos százalékát, akkor többé nem függök pillanatnyi érzelmektől, ösztönző gondolatoktól, a szív spontán magatartásától, vagy missziós projektek támogatására tett felhívásoktól, mivel mindezek bűnös természetükből fakadóan is megvalósulhatnak, hanem előre meghatározott és eltervezett döntésem eredményeképpen, Isten akaratával megegyező elvre alapozva hozhatok döntést, nem pedig a bűnös szív változó indítékai alapján: „Az adományok kérdése nem lett a mi készségünkre hagyva. Isten határozott tanításokkal látott el erre vonatkozóan. A tizedet és az adományokat felelősségtudatunk mértékeként adta, és elvárja, hogy azokat *folymatosan és rendszeresen* ajánljuk fel. (uo. 80. o.).

Úgy tűnik, hogy ez az adományozás alapvető módja, amit meg kell különböztetnünk minden más adományozástól, akár egy különleges terv készítése adományozástól is. Ellen G. White a következőket írta ezzel kapcsolatban: „Néhány lelkiismeretes izraelita jövedelmének nagyjából egyharmadát ajánlotta fel Istennek”, majd hozzáteszi: „... ezen rendszeresen beszolgáltatott adományok mellett voltak különleges tervek, amelyek önkéntes adományokat igényeltek, például így készülhetett el a pusztában a szentsátor, vagy Jeruzsálemben a templom” (*Testimony Treasurers*). Legalábbis ebből a szövegből az derül ki, hogy határozott különbség van a (I) **rendszeres adományok** és az (II) **önkéntes adományok** között, mivel ez utóbbiak ritkábban előforduló projektek megvalósítására utalnak.*

Végeredményben hogyan alkalmazhatom a szabad akaratomat, amikor adományt ajánlok fel? Szabadon eldönthetem, hogy elfogadom Jézust személyes Megváltómnak, és Igéjét hitem vezérelvének. Ha elfogadom az Ő Igéjét gondolataim és tetteim irányadójaként, akkor a tized és az adományok százalékaránya alapuló elve már nem lesz számomra csupán egy a sok választási lehetőség közül. Az adventista hithez hozzátartozik a Biblia naponkénti olvasása, a mindennapi imádkozás és a szombatiskolai lecke tanulmányozása, a szombatiskolán való részvétel, a szombat kezdése és zárása napnyugtakor... .

Nyilvánvalóan tűnik, hogy a tizedet és az adományokat rendszeresen és a jövedelemmel arányosan kell felajánlanunk. A tized és az adományok közötti egyik különbség az, hogy Isten meghatározta a tized arányát, miközben szabadságot adott eldönteniünk adományaink mértékét a Tőle kapott áldások elismeréseként. A keresztény élet egy bizonyos pontján döntést kell hoznunk; szívünkben elhatározás kell, hogy szülessen erre a százalékarányra vonatkozóan. Most, ebben a pillanatban neked mi erről a véleményed? ■

Marcos Faiock Bomfim, igazgató, Keresztény Sáfárság Osztály, Generál Konferencia

* Írásaiban Ellen G. White az „önkéntes adományok” kifejezést különböző szövegösszefüggésekben használja.

AMIKOR ÖSSZEOMLANAK AZ ALAPOK

JÉZUS AZT TANÁCSOLJA, HOGY NE A KÖNNYEBB ÉS A MAGUNKNAK TETSZŐ UTAT KÖVESSÜK. NE GYENGE ÉS VÁLTOZÉKONY TALAJRA ÉPÍTÜNK, MERT AKKOR NEM LESZ BIZTOS A TÁMASZTÉK, MÁSHONNAN ÉRKEZŐ KÜLSŐ ERŐ HATÁSÁRA AZ EGYENSÚLY KÖNNYEN MEGBOMLIK. HA ESŐ, SZÉL, ÁRVÍZ ZÚDUL AZ ILYEN HÁZRA, ALKALMATLANNÁ VÁLIK ARRA, HOGY MEGTARTSA ÖNMAGÁT, ÉS HAMAROSAN ÖSSZEOMLIK.

A mikor az építőiparban dolgoztam, egy alkalommal valaki észrevett egy vonalat egy magas épület alapzatán. Nem ceruzával vagy krétával rajzolt vonal volt, se nem szeggel karcolt, nem egyenes és nem kör alakú, hanem cikkcakkos. A ház alapzatán megjelent egy repedés.

Össze is csődült erre mindenki, az egyszerű munkástól az építésvezető mérnökiig, még a műépítész is odahívták. Ha a tetőzetten egy cserép eltörik, le lehet venni és ki lehet cserélni. Ha valahol a vakolat megreped, vagy mállani kezd, le lehet verni és ki lehet javítani. De ha az alapban mutatkozik repedés?

Még inkább súlyos ez a helyzet, ha a lelki életre vonatkoztatjuk. Életünk kisebb-nagyobb hibáit helyre lehet hozni, viszonylag gyorsan is, még nagyobb bajokat is belátható időn belül ki lehet küszöbölni. De ha olyasvalami történik velünk, ami létünk alapjait érinti? Amikor szinte ránk omlik minden, de nem a tető vagy a falak hibájából, hanem azért, mert az alapok rendültek meg? Amikor a tartóelemek mozdulnak ki a helyükből? Mi ekkor a megoldás?

Mintegy ötven éve a tudósok rájöttek arra, hogy az ember élete a Földön tíz állandótól függ, az úgynevezett antropológus elv alapján. Ennek következtében az élet lehetősége egy nagyon keskeny sávra zsugorodik. A legkisebb változás ezekben az állandókban lehetetlenné tenné az életet.

Mi vagy ki biztosítja ennek az ennyire érzékeny egyensúlynak a fenntartását? A fizikai szükséglet? A tudósok szerint ez kizárt. A véletlen? Ez is lehetetlenné tűnik. Marad a harmadik lehetőség: a tudatos tervezés. Isten.

Mi történik azonban akkor, amikor az élet más területein (egészség, társadalom, gazdaság, stb.) a változások az alapokig hatnak, és a fundamentumok is összeroskadnak? Lehet-e ilyen esetben bármit is tenni? Vajon bebizonyosodik, hogy a jól megtervezett és megteremtett világot a rossz csapások képesek szétzúzni?

Nagyon érdekes, mit tanít erről a Biblia. Mindenképpen mást, mint az iskolai könyvek. Ezek törvényeket, szabályokat fogalmaznak meg, magyarázatokkal szolgálnak az élet különböző jelenségeire. A Biblia is törvényeket, szabályokat alkalmaz, de mindig átvezeti azokat az emberek életén, és ezáltal valami többletet nyújt, érthetőbb, előbb és meggyőzőbb lesz minden egyes bibliai példa. Sokkal jobban megértjük a törvények és szabályok működését és hasznosságát, tiszteletben tartásuk, vagy figyelmen kívül hagyásuk következményeit. A pozitív példák mintha csak ezt mondanák: „Gyere utánam, kövess, és neked is sikerülni fog!” A bibliai tapasztalatok nyilván más körülmények között történtek, de az indítékok, az elvek és olykor a módszerek is átvehetők belőlük. A Bibliában a siker titka nem titkosított, nincs levedve, mindenki használhatja. De amikor a fundamentumok is elrontatnak, mit cselekszik az igaz?

A fizika tudománya többféle egyensúlyról tud. A lelki életre is átvihetjük ezeket a tanulságokat. Ez is azt bizonyítja, hogy Aki a természettudomány törvényeit szerezte, Az alkotta meg a lelki élet törvényeit is.

A statikus fizika háromféle egyensúlyt ismer. Vegyük sorra most ezeket, és szembesítsük az emberi életre vonatkozó tanításokkal.

A labilis egyensúly

A fizikában *labilis egyensúlyi helyzet*nek nevezük azt az esetet, amikor egy tárgy súlypontja függőlegesen annak támasztási pontja felett található. A támasztéknak megfelelően erősnek és kiterjedtnek kell lennie, hogy biztosan tartsa az illető tárgyat. Egy szabályos tárgy esetében ez általában a szimmetriapontja, de a tömegtől függetlenül lehet máshol is a súlypont. A lényeg az, hogy a labilis egyensúly esetében a tárgy „lefelé” támaszkodik.

Erre az esetre mondja Jézus Krisztus a Hegybeszéd végén, hogy ne homokra alapozzuk életünk házáat, hanem ássunk mélyre és alapozzunk a kősziklára (Máté 7:24-27, Luk 6:47-49).

Jelképes beszédét rögtön meg is magyarázza: aki csak hallgatja, de nem cselekszi beszédét, azt az embert nevezi „homokra épített ház”-nak. Aki azonban nem csak hallgatja, de meg is cselekszi tanításait, az nem bolond, hanem bölcs ember, aki kősziklára építette házat.

A jól ismert példázatnak most csak néhány vonását emeljük ki. Először is azt, hogy a kőszikla mellett miért a homok anyagát említette Jézus.

Homokra építeni kétségkívül könnyebb, még ha mélyre is kell ásni. Kevesbé fáradságos, mint a sziklát feltörni, és a kemény talajba mélyíteni az alapot. Fel kell azonban figyelni arra, hogy tulajdonképpen mi is a homok? Végső soron a szikla igen apró részecskékre törött változata. Ebből kiindulva talán nem belemagyarázás vagy erőltetett következtetés, ha a sziklát nevezzük igazságnak, a homokot pedig az egységes igazság felaprózott szemcséinek, a részizságok halmazának, amiben a részecskék képtelenek eggyé forrni. Vagyis a szikla az isteni igazság, a homokszemek pedig az emberi igazságok megtestesülései. Az igazsággal szemben az öngizolás áll. A szikla Isten által megteremtett, előre lefektetett kőzet, az emberek azonban „kerestek sok kigondolást” (Préd 7:29). A történelemben létrejött vallások és filozófiai rendszerek kétségkívül sok igazságot is tartalmaznak, mégsem lehet építeni rájuk.

Jézus azt tanácsolja, hogy ne a könnyebb és a magunknak tetsző utat kövessük. Ne gyenge és változékony talajra építsünk, mert akkor nem lesz biztos a támaszték, más-honnan érkező, külső erő hatására az egyensúly könnyen megbomlik. Ha eső, szél, árvíz zúdul az ilyen házra, alkalmatlanná válik arra, hogy megtartsa önmagát, és hamarosan összeomlik. Részesítsük előnyben a szilárd, erős sziklát, melyet ugyan fáradságosabb munkával lehet a ház alapjává tenni, de ki fogja bírni az életben egymást követő próbatételeket.

Hogy a labilis egyensúly fizikai törvényének lelki szemléltetésére egy ószövetségi példát hozunk, idézzük magunk elé Dávid király korából a bölcs tanácsadónak, Akhitófelnek az esetét. Erről az Akhitófelről azt olvassuk, hogy tanácsait „olyannak tekintették abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna” (2Sám 16:23).

Amikor Dávid király nagy vétke következtében szeretett fia, Absolon ellene fordult, és polgárháború tört ki az országban, a lázadó gyermek egyenesen atyja életére tört, és magához akarta kaparintani az ország vezetését. Kikérte Akhitófel tanácsát a szükséges hadmozdulatokra vonatkozóan. Az éles eszű Akhitófel kegyetlen tervet javasolt, vállalva abban saját közreműködését is. Ha Absolon elfogadta volna tanácsát, emberi számítás szerint gyors győzelmet arathatott volna atyja felett. A bibliai leírás szerint azonban Isten megghiúsította Akhitófel tanácsát, és Absolon végül egy másik tanácsadóra, Kúsaira hallgatott, s így a saját vesztébe rohant. Amikor Akhitófel látta, hogy tanácsát elvetették, rögtön végig tudta gondolni az egész helyzetet, de benne a maga szerepét is. Nagyon jól látta, hogy tanácsát elvetve Absolon elveszíti a háborút, és akkor neki sem lehet semmilyen reménysege. Nem tudja megbosszulni unokájának, Betsabénak Dávid általi elcsábítását, nem tud vissza-

vágni a szívében meggyűlölt királynak. Tanácsának visszatartása után tehát azonnal tudatosult benne, hogy terve romba dőlt, az emberi okosságon alapuló épület alapjaiban rendült meg, és az összeomlás felé közelít: „Látván pedig Akhitófel, hogy az ő tanácsát nem hajtották végre, megnyergelte szamarát, és felkelvén elment házához, az ő városába; és elrendezvén háznépének dolgát, megfojtotta magát és meghalt...” (2Sám 17:23).

Akhitófel akkor bukott el, amikor elvesztette gerinceségét, erkölcsi tartását, és olyan tanácsot adott, ami kívül áll a Biblia – az Istentől megszabott – erkölcsiségen.

Az ilyen labilis egyensúly esetében elég egy váratlan fordulat, és minden összedől. Nem mindegy tehát, hogy mire támaszkodunk. Lehet, hogy a pénztárcánkra, vagyis az anyagi javainkra, lehet, hogy a telefonunkra, vagyis a kapcsolatainkra emberileg kigondolt terveink végrehajtásához. És természetesen támaszkodhatunk a botra, amiként Mózes is tette, vagy az imádságra: a hívő ember először Istent kérdezi meg, hogy mi a helyes, és nem saját elgondolásait kívánja élete mértékévé tenni.

A stabil egyensúly

Akkor beszélünk stabil egyensúlyról, ha egy tárgy támaszpontja a súlypontja felett van. Legszemléletesebb példája ennek az inga.

Az inga – mely ugyan mozog, sőt, néha veszélyesen kileng jobbra és balra – akármekkora a kilengése, mindig visszaáll a függőleges helyzetbe. Ez azért történik meg, mert a felfüggesztési pontja nem alul, hanem felül van. Lelki értelemben olyan törvényszerűség ez, melyet bölcs Salamon a következőképpen fejez ki: „Bízalmad legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál!” (Péld 3:5). Nem azt mondja ez az ige, hogy ne használjuk az értelmet, hanem ellenkezőleg: „teljes elméből való” neki gyürkőzést kíván, azt azonban határozottan állítja, hogy az Úr értelme legyen a felfüggesztési pontunk, ne pedig a magunk értelme, mint az egyébként bölcs Akhitófel előbb idézett esetében.

Az ingának megfelelő lelki hozzáállás szemléltetésére hadd idézzük most a Biblia legősibb könyvéből Jób magatartását. Természetesen most csak néhány, számunkra fontos összefüggésre mutatnánk rá.

Jób könyve azzal kezdődik, hogy bemutatja címszereplőjét. Az első három vers két irányból közelíti meg Jóbot: **amilyen** volt (sein) Jób, és **amije** volt (haben).

„Volt Űz földén egy ember, akinek Jób volt a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő volt és bűn-gyűlölő. Született pedig neki hét fia és három leánya. És volt az ő marhája: hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje is igen sok volt, és ez a férfiú nagyobb volt keletnek minden fiánál.” (Jób 1:1-3)

A bemutatásban élre helyezi azt, amivé Jób vált, amilyen ő volt jellemében és magatartásában. Azért kezdődik

**LELKI
EGYENSÚLY
EMILIAN
NICULESCU**

„MIKOR A FUNDAMENTUMOK IS ELRONTATTAK, MIT CSELEKEDT AZ IGAZ?”
(ZSOLT 11:3)

így a leírás, mert ez mutatja meg létezésünk értelmét. Az emberben ugyanis a legfontosabb az, amivé válik, amilyen lesz, csak ezután következhet az, amije van, ami hozzá tartozik. Ez a témája annak a sikerkönyvnek, mely 1976-ban jelent meg *Létezni vagy birtokolni* (Haben oder Sein) címmel. Szerzője, az akkor már világszerte ismert Erich Fromm pszichológus és szociológus arról beszél, hogy az emberek általában azzal azonosítják magukat, amijük van, és a javak megszerzése közben a birtoklásvágy szinte kiöli belőlük az életet, vagyis azt, amiért egyedül érdemes a világra születni. Így önzökké válnak. A csoda az, hogy ennek a könyvnek az alapeszmeje a több mint 3500 évvel ezelőtti Jób könyvében már benne van. Jób bemutatásában ezért kerül az élre az, amivé vált: „Feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülölő”. Csak ezután következik, hogy hány gyermeke volt, mekkora vagyonnal és állatállománnyal rendelkezett.

Régen is ez volt, és ma is ez a nagy kérdés: felfüggesztési pontod azt mozgatja, amilyen vagy, vagy amid van? A bibliai történet szerint Sátánt nem az zavarta, hogy mi je volt Jóbnak, hanem hogy milyen volt ő valójában. Jób élete állandó és elviselhetetlen szemrehányás volt Sátán szemében: zavarta, hogy az önzővé vált földön létezik ember, aki önzetlen, vagyis a teremtés eredeti céljainak megfelelően másokra ugyanolyan tekintettel van, mint saját magára.

Sátán azt kívánja bebizonyítani, hogy Jób nem a benső értékekért él, hanem őt is, mint az emberek többségét, az érdek- és a birtoklásvágy igazgatja. Ezért módszeres támadást intéz ellene, a legkevésbé értekestől a legdrágábbig mindeneből ki akarja forgatni, hogy végül az Istennel való szembefordulásra bírja. Ezért veszi el tőle lépésről lépésre szinte mindenét, a vagyonától a gyermekeikét át az egészségéig.

Ahhoz, hogy a mai ember számára még érthetőbbé tegyem ezt a példát, hadd vezessem be Adam Maslow elméletét az emberi szükségletek piramisáról. Ez alapján is észrevehető, hogy Sátán Jóbot letről fölfelé támadja.

Egy némileg átalakított történettel szeretném ezt szemléltetni. Gyermekek fogyasztják el reggelijüket, melyet édesanyjuk tett az asztalra. Közben azonban kinti zajra figyelnek fel, megérkeztek a társaik a szomszédból. Nem fejezik be az étkezést, kimennek velük játszani, mert az étvágy kielégítésénél fontosabb szükséglet jelentkezett a társasággal, a minden ember számára fontos társas kapcsolattal. Viszont kíváncsiak beborul az ég, villámok cikáznak, és eső zúdul a környékre. A gyerekek visszaroහannak a házba, mert a harmadik szükséglet, a biztonság most erősebbnek bizonyul. Amikor az egyik villám éppen a házukba csap bele, és felgyújtja azt, a környékbeli elodaszaladnak, de senki sem mer behatolni a lángokban égő épületbe. Egyvalaki tör utat magának, hogy karjaiban kihozza gyermekeit. A biztonságnál is erősebb ugyanis a szeretet, és kitalálhatjuk, hogy ki volt az a bátor személy, aki dacolva a veszéllyel, behatolt az égő házba: az édesanyjuk. Az étvágy kielégítésénél tehát erősebb a társaság, a társaságnál a biztonság, a biztonságnál a szeretet, melynek megtestesítőjét Jób Istenben ismerte meg, ezért ragaszkodik ahhoz, hogy barátai érvelése helyett Isten szóljon hozzá, és adjon feleletet arra, amit ő nem tud, megpróbáltatásai között gyötrődve.

Minden embernél valamilyen formában létezik a szükségletek piramisa. Egyesek összezsugorítják az első szintre: Mit eszünk, mit iszunk? Ezekben van barátságuk, biztonságuk, szeretetük, életeszményük. Mások a második szintig emelkednek, és számukra minden ott létezik. Megint mások a harmadik szintet látják a legfontosabbnak. Jób a mindennél fentebb lévő szinten, a szent eszmék síkján élte meg az életét.

Ezért amikor minden fundamentum összeomlott, Jób nem ingott meg. Ő akkor is bízott Istenben, ha nem értette, miért került ebbe a rendkívüli helyzetbe. És miért bízott benne ilyen erősen? Mert nála nem a labilis egyensúly esete állt fenn, hanem a stabilé. Életét nem barátai okoskodásainak támasztékára bízta. Ő fölfelé, Istenre támaszkodott.

A labilis egyensúlyban élő ember, ha valami az egyensúlyából kibillenti, képtelen megfelelő módon védekezni. Ha elesik, fel kell őt emelni. A támadások következtében Jób is, mint az inga, kilengett kijelentéseiben, kérdéseiben, kértelyében, elkeseredettségében, de végül mindig visszaállt a függőleges, stabil pontba: „*Tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára porom felett megáll*” (Jób 19:25). A stabil egyensúlyban élő ember – kilengései ellenére is – ismét helyreáll, mert mindvégig egy felső ponthoz ragaszkodik. A támaszpont irányából így látszanak a dolgok: „*Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt, vele vagyok háborúságában, megmentem és megdicsőítem őt. Hosszú élettel elégittem meg őt, és megmutatom néki az én szabadtításomat.*” (Zsolt. 91:14-16).

Alapigénknek, Zsolt 11:3 versének – mely felteszi eszmefuttatásunk kérdését: „*Amikor a fundamentumok elronthatnak, mit cselekedett az igaz?*” – mi a folytatása? Sokszor találkozunk a Bibliában, és főleg a Zsoltárok könyvében olyan helyzetekkel, hogy a feltett kérdésekre látszólag nincsenek válaszok. De mi a mi kérdésünkre a válasz? Ha nem is szembetűnő a felelet, valahol el van rejtve. A mi esetünkben a válasz a következő:

„*Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az egekben; az Ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják az emberek fiait. Az Úr az igazat megpróbálja...*” (Zsolt. 11:4-5/a)

A kérdésre a válasz egészen személyes. Erről mindenkinek tapasztalatot kell szereznie. Isten a helyén van akkor is, ha szinte semmit sem értünk életünk hirtelen bekövetkezett megpróbáltatásaiból. Arkhimédész híres mondása juthat eszünkbe: „Adjatok nekem egy biztos pontot, és elmozdítom a világot”. Ha van ilyen biztos pont, akkor a leghetlenebbnek látszó kérdés is megoldódik. És főleg akkor, ha ez a biztos pont nem csupán egy elv és az abból következő törvény, hanem egy személy is egyben: maga az Isten.

A tekintet nélküli egyensúly

Elérkeztünk ahhoz az egyensúlyi helyzethez, amely a Biblia szerint a legnagyobb biztonságot nyújtja az embernek. Erről a következőképpen beszél Pál apostol a két korinthusi levelében. Ez az az eset, amikor a súlypont és a támaszpont ugyanazon a helyen van.

Idézzünk először Pál első korinthusi leveléből:

„Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcssek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi pedig gyalázatosak. Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, meztelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván; ha szidalommal illetetünk, jót kívánunk; ha háborúságot szenvedünk, békeességgel tűrjük; ha gyaláztatunk, könyörgünk: szinte a világ szemetévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig.” (1Kor 4:9-13)

Szinte folytatása ennek a következő levél alábbi részlete:

„Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk.” (2Kor. 4:8-9)

Az alapigénken feltett kérdésre az az először talán rejtelmesnek tűnő válasz hangzik el, hogy „az Úr az Ő szent templomában”. Ezer évvel később Pál apostol a Szentlélek ihletésére azonban a következőket mondja: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” (1Kor 3:16-17)

Pál apostol ihletett meggyőződése szerint Isten nemcsak a mennyei templomban tartózkodik, hanem a hívó

ember maga átalakulhat Isten templomává. Ez hozza be a támaszpontot az ember súlypontjába. Így a kettő azonos. Ez a tekintet nélküli egység lelki vonatkozásban.

Ha Isten temploma a szívedben él, akkor történhet bármi, nem okozhat felbolydulást, mert maga Isten él benned. Pál ezért biztatta a korinthusiakat: „Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? Magatokat próbáljátok meg. Avagy nem ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek van? Kivévé, ha méltatlanok vagytok.” (2Kor 13:5)

Ezúttal is utalni szeretnék arra, hogy ez a tanítás a Biblia egészen végigvonul. Pál leveleihez legközelebb Kóréh fiainak a 84. zsoltárban megörökített tapasztalatát tarthatjuk: „Boldogok, akik lakoznak a te házádban, dicsérhetnek téged szüntelen! Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.” (5-8 vers)

Amikor mások talán emberi támaszt keresnek, vagy hirtelen eszükbe jut, hogy Isten felfüggesztési pontjára hagyatkozzanak, a tekintet nélküli egyensúly lelki helyzetében élő ember folyamatosan tapasztalhatja, hogy Isten „ösvényei vannak a szívében”, így lesz mindig az Úr az ő erőssége. Másoknak talán szívszorítónak és lehangolónak tűnhet a helyzete, ő azonban az aszályos földön, a siralom völgyében is olyan életadó nedveket tud felszívni, melyek által „erőről erőre jut”, mígnem küzdelmes sorsának végén találkozik Úrával. Sok ilyen száraz földből felszökkenő forrásra lelhetünk – Jób esetében ezt „az Úr adta, az Úr vette el” vallomás tanúsítja. Más, szinte hihetetlennek tűnő tapasztalatra is hivatkozhatnánk, most azonban befejezésül legyen elég annyi, hogy a három egyensúlyi helyzet közül ez a legbiztosabb, jöllehet az emberi gondolkodás számára egyben legkevésbé megragadható is.

Egy lenyűgöző öszövétségi példát is hadd említsünk meg a tekintet nélküli egyensúllyal kapcsolatban: Dávid siklági esetét. Soha életében nem jutott ehhez hasonló nehézségbe. Mindenki támadta, a barátai, a rokonai, a katonái. Gondatlansága miatt – hogy életveszélynek tette ki a családokat – úgy tűnt, végül megkövezik. Mit tett azonban Dávid ebben a válságos helyzetben? „Dávid azonban megerősítette magát az Úrban, az ő Istenében” (1Sám 30:6).

Ahogy azonban iskolai tanulmányaink során is előrehaladtunk a természettudományos törvények egyre mélyebb megismerésében, a hit útjára lépő embernek is lehetősége van mind előrébb haladni, ahogy azt Jézus a minden magánál kicsinyebb mustármag fejlődésével és sudár fává növekvésével példázta. A gyakorlati életben mindannyian tapasztalatot és bátorságot szerezhettünk arról, hogy „ami embereknél lehetetlen, az Istennel lehetséges” (Máté 19:26).

Ekképpen juthatunk el a labilis egyensúlyi állapotról a stabilra és végül a teljes, tekintet nélküli lelki egyensúly állapotára. ■

Emilian Niculescu, nyugalmazott lelkipásztor

NYUGOVÓRA TÉRT

Bartha Magdolna

Bartha Magdolna 1940. január 31-én született a Nagy család legkisebb gyermekeként. Már élete első évtizedében súlyos veszteségek érték, mivel előbb édesanyját, majd édesapját is elveszítette. A tőlük kapott keresztény nevelést mélyen a szívébe véste, így már fiatalon, 1957 decemberében keresztség által az Adventista Egyház tagja lett. A Jó Isten nem hagyta magára, mert a nővére gondozásába került, akit kifejezett hálával szeretett és édesanyjaként tisztelt.

A Gondviselés szerető társat is rendelt mellé. Bartha Sándorral 1961 decemberében kötött házasságot. Együtt hordozták 57 éven át hűségben és szeretetben az élet terheit, osztották örömeiket és bánatokat egyaránt. Égi Atyánk gyermekekkel is megáldotta őt. Magdolna és Sándor jelentették számára a család kiteljesedését, amit a Jó Isten három leány unokával bővített.

Élete szorosan összefonódott a marosvásárhelyi adventista „B” gyülekezettel, amelyhez már ifjú korában csatlakozott, és élete végéig ebben a közösségben szelíd, szeretető, hűséges keresztényként tisztelte az Urat és hittestvéreit.

A próbákat, a szenvedést némán tűrte. Ilyen türelmet tanúsított az utóbbi hónapok nehéz megpróbáltatásai közepette is. Ha rövid időre megszűntek kínzó fájdalmai, sosem mulasztott el hálát adni Istennek a néhány nyugodt percért. Betegségtől meggyengült szervezete 2018. augusztus 28-án feladta a küzdelmet. A próba azonban nem ingatta meg a feltámadás dicső reggelébe vetett hitét.

Szenvedéstől megfáradt testét a gyászoló család, lelkipásztorok és népes gyászoló gyülekezet jelenlétében helyeztük nyugalomra 2018. augusztus 31-én a Marosvásárhely-Remeteszegi temetőben. Jövel Urunk Jézus! ■

Fia, Bartha Sándor

» » » » »

IN MEMORIAM TIMIS-BALÁZSY SÁNDOR

Az elmúlt majdnem hat évtizedben gyülekezeteinkben, temetőinkben hallható volt a kellemesen erőteljes hang, mely a „Kegyelem és békesség néktek!” páli köszöntés után a reménység üzenetét tolmácsolta Isten részéről. Ő volt Timis-Balázsy Sándor lelkipásztor, akinek jelenléte és szolgálata sok örömet hozott a közösség életébe. Élete 85. évében hangja elhallgatott, és halálának híre összegyűjtötte tisztelőit a viszontlátás búcsújára.

Timis Sándor 1933. május 29-én született Kolozsváron egy három gyermekes családban. Keresztség által 1954. március 28-án örökre elkötelezte magát az Úr Jézusnak, akit hűséggel szolgált élete végéig.

Balázsy Rozáliát – Bogyókát – választotta élete párjának, akivel több mint hat évtizedig osztottak az élet örömeiben és gondjaiban. A két gyermeknek – Titinek és Lacinak – a szeretet és gondoskodás légkörében biztosítottak igazi otthont.

Az elhívásnak engedve, 1964 őszétől Istentől kapott lelki ajándékait az Úr és az Adventista Egyház szolgálatába helyezte. Életének és munkásságának központja az Úr Jézus volt. Igeszolgálatával, énekléssel és írásaiban a megváltás csodálatos eszméjét terjesztette lelkesedéssel és meggyőződéssel. Isten és ember iránti szeretete ragályosan hatott környezetére. Mindannyiunk Sanyi bácsija volt, mert része volt életünknek. Szeretneink sírjánál vigasztalt. A betegek ágya mellett gyógyulásért imádkozott. Az Úr asztalánál megtörte a kenyert, osztotta az Igét. Házasságokra Isten áldását kérte. Fiatal lelkész-nemzedé-

kek sora nőtt fel szerető gondoskodása mellett, miközben példaadása által belénk sulykolta a TKV-üzenetet: „Tovább kell vinnetek!”

Életét az Isten és ember iránti szeretet, áldozat és segítőkészség jellemezte. Hűséggel szolgált mint az Egyházterület jogásza, a Maranatha líceum tanára, gyülekezetek lelkipásztor. Hosszú időn át a Kolozsvári Egyházterület titkári majd elnöki minőségében hordozta az erdélyi adventista közösség terheit. A valóságban soha nem vonult nyugdíjba. Élete végéig gyülekezeti szolgálatot végzett. Hangját őrzi a Reménység Hangja Rádió, illetve Reménység Televízió adásai. Kitartóan szolgált a Theodora Ház – amelynek alapító tagja volt – és más, Kolozsvár környéki idősgondozó központok lakóinak lelki szükségleteit.

Felesége halála után egészsége folyamatosan romlott, míg 2018. augusztus 3-án az „óra megállt csendesen”. 2018. augusztus 6-án a kolozsvári Házsongárdi temetőben még egyszer hallható volt kellemes, bariton hangja. Ekkor már az ő koporsója mellett álltak méltósággal és tisztelettel a gyászoló család, lelkipásztorok, az Unió és két erdélyi Egyházterület képviselői, a sok felől összesereglett gyászoló gyülekezete. A gyászistentisztelet megkezdésére hangfelvételtől – búcsúszó helyett – felcsendült „Az óra” című mű Timis-Balázsy Sándor előadásában.

A szolgálatok elvégzése után a családi sírba – ahol elhunyt felesége és más családtagok pihennek – helyeztük nyugalomra abban a reménységben, hogy Krisztus nemsokára jön és teljesíti ígéretét: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!” (Ézsaiás 43:1) ■

Szász Ernő lelkipásztor, Dél Erdélyi Egyházterület

„FOGOLY VOLTAM, ÉS ELJÖTTETEK HOZZÁM...” (MT 25:36)

Megértve a Megváltó szavainak fontosságát és szavai teljesezésének szükségességét mind személyes, mind pedig gyülekezeti szinten, mi, a Drobeta Turnu Severin-i gyülekezet tagjai 2004-től kezdődően lelkesen csatlakoztunk a Humanitárius Börtönszolgálat önkénteseihez, hogy hatékonyabban és szervezettebben segíthessük Jézus körzetünkben szolgálatot teljesítő „legkisebb” testvéreit.

Az elmúlt évek alatt legfőbb célunk az igazság hirdetése volt, mely – Krisztus szavai szerint – szabaddá teszi (Jn 8:32) még azokat is, akiket megfosztottak szabadságuktól. A célkitűzéseinket szolgáló tevékenységek szerteágazóak voltak, és megpróbáltunk kiegyensúlyozott módon eleget tenni a foglyok lelki és fizikai, intellektuális és társadalmi szükségleteinek, természetesen a sajátos börtönkörnyezet kontextusában.

Ennek értelmében a hetente megtartott találkozók alkalmával érintettünk vallási témákat is, általában tematikus bibliatanulmányokat, emellett azonban sor került a résztvevők kérdéseire épülő megbeszélésekre is. Ilyen téma volt a reinkarnáció, a varázslás, a spiritizmus, vagy a tetoválások kérdésköre. Ezenkívül polgári ismeretekre, jó modorra, helyes viselkedésmódra tanítottuk a foglyokat, ezek a területek ugyanis hozzájárulhatnak a foglyok, valamint a foglyok és a börtön személyzete közötti kapcsolatok javításához. Továbbá fontos helyet kapott szolgálatunkban az egészségügyi nevelésre, valamint az egészséges életmódra vonatkozó témák bemutatása, különös hangsúlyt fektetve főleg azokra a változásokra, amelyek megvalósíthatóak még a döntéshozás fokozottan korlátozott környezetében is.

A rendszeres találkozók mellett volt néhány különleges örömet adó esemény is. Keresztény ünnepek alkalmával – a börtön alkalmazottainak felügyelete mellett – fogvatartottak is részt vehettek a gyülekezetünkben megtartott ünnepélyes istentiszteleteken, ahol versek szavalásával és énekléssel tették szebbé zenés programjainkat. És ahogy az várható volt, végül élelemmel és szükséges személyes cikkekkkel ajándékoztuk meg őket.

Azon fogvatartottakon, akik a közeljövőben szabadulnak, pszichológiai tanácsadással, valamint szakmai továbbképző tanfolyamokkal próbálunk segíteni, hogy minél gördülékenyebben történjen meg a beilleszkedésük egy

**TESTVÉREK
JÉZUSBAN
BENONE
VIŠAN**

„BIZONY MONDOM NÉKTEK, AMENNYIBEN MEGCSELEKEDTÉTEK EGGYEL AZ ÉN LEGKISEBB ATYÁMFIAI KÖZÜL, ÉN VELEM CSELEKEDTÉTEK MEG.” (MÁTÉ 25:40)

olyan világba, mely merőben eltér attól, amit letartóztatásuk pillanatában ismertek. E foglyok jelentős része szabaduláskor ruházatot, személyes fogyasztási cikkeket, élelmiszert kap a gyülekezettől, más esetben pedig bútorzatot, de megtörtént már, hogy épp a Humanitárius Börtönszolgálat önkénteseinek telefonjaival sikerült értesíteniük a családjukat szabadlára helyezésükről, vagy a szolgálatot teljesítők szállították őket saját autóikkal új életük és otthonuk felé.

Itt említjük meg azt a gyakorlatot, mely egyébként a Humanitárius Börtönszolgálat összes fiókegységére jellemző: a fogvatartottak az önkéntesek segítségével tartják a kapcsolatot a családjukkal, vagy a szolgálat biztosítja a család utaztatását a börtönlátogatásra, s ha a szükség megköveteli, a szolgálat önkéntesei valamilyen formában gondoskodnak az otthon maradottakról.

Újdonságként említjük meg a börtön vezetősége által is értékesnek tartott kezdeményezést, melynek során a gyülekezet vállalta egy gyilkosságért elítélt és ráadásul teljesen egyedül maradt fogoly otthonának teljes felújítását, mivel közeledett a szabadulása, és tél lévén, a hajléka teljesen romokban hevert, komolyabb javítások nélkül lakhatatlan lett volna. Úgy gondoljuk, hogy a szabad életbe visszatérőkre

való odafigyelés, amire néha nem állunk teljesen készen, bölcsen alkalmazva, küldetésünknek többletértéket adhat.

Természetesen nem állítjuk, hogy minden tevékenységi területünk olyan, amilyen szeretnénk, hogy legyen. Az utóbbi évben különös nehézséget okozott, hogy a börtönben szervezett találkozóink időpontját a hétvégi személyzetihiány miatt szombatról szerdára helyezték át. Emellett, mivel az utóbbi hónapokban egyre több tevékenységet szervezünk hét közben a börtönben, a számunkra szabott időt két órától egy órára csökkentették. Ehhez hozzáadódik az is, hogy hét közben kevesebb önkéntes tud időt szakítani a szolgálatra, és még a résztvevők száma sem mindig lelkesítő.

De mivel elhatároztuk, hogy inkább Isten áldásaira tekintünk, mint kudarcainkra, és inkább szemléljük Üdvözítőnket, Aki elküldött bennünket, és nem azt nézzük, hogy mi akadályozza tevékenységünket, hálásak lehetünk a szolgálattétel előjogaért, és a sikerben bízva, kitartóan imádkozunk a Szentlélek vezetéséért, amire ez alkalomból megkérünk benneteket is... Köszönjük szépen! ■

Vişan Benone, Humanitárius Börtönszolgálat, önkéntes, Drobeta Turnu Severin

HERGHELIA MISSION SCHOOL
life changing experience

CSATLAKOZZ TE IS
AZ ORVOSI MISSZIONÁRIUSOKAT
FELKÉSZÍTŐ PROGRAMHOZ

2018. 10. 1. – 2019. 8. 31.

TANULJ
AZ ÓRÁKON

SEGÍTS
A MISSZIÓS UTAZÁSOKBAN

VEGYÉL RÉSZT
PROJEKTEK BEN

GYAKORLAT
INTERNSCHIP

„Isten az egyetlen Fiát misszionáriusnak hívta el.”
David Livingstone

INFORMÁCIÓK ÉS JELENTKEZÉS
+40 754 390 183
www.scoalaherghelia.ro

A KERESZTÉNYSÉG DILEMMÁJA – A SZOMBAT (3)

Jelen cikkünkben folytatjuk azon nem biblikus érveket cáfoló válaszaink bemutatását, amelyeket számos keresztény a negyedik parancsolat áthágásának kifogásaként emleget.

„A törvény a zsidóknak adatott, mi pedig keresztények vagyunk!”

Bár ez az egyik leggyakrabban hangoztatott érv, semmi köze a Bibliához.

A Szentírás szerint a pogányokból lett keresztények alkotják a lelki Izraelt, és Isten törvénye az alapja annak a szövetségnek, amelyet Isten mindenkori népével kötött, függetlenül attól, hogy zsidókból vagy pogányokból lett keresztényekről van szó (2Móz 24:1-8; 34:27; Jer 31:33-34; Zsid 8:10-12; Jel 12:17; 14:12). Jézus Krisztus eljövetele és az evangélium pogányok között történő hirdetése nem érvénytelenítette az Izraelnek adott ígéreteket, hanem a pogányokat is ugyanazoknak az ígéreteknek a várományosaivá tette (Ef 2:11-22). *A pogányokból lett keresztények beoltódnak az igazság lelki törzsébe, és a zsidókból lett keresztényekkel együtt alkotják Isten népét, a lelki Izraelt* (Róm 11, különösen a 16:24 versek). Jézus igazi követőit nem feltétlenül a test körülmetélése, hanem inkább a szív körülmetélése különbözteti meg (5Móz 10:16; Jer 9:25; 1Kor 7:19; Gal 5:6; 6:15; Ef 2:11-20; 1Jn 2:3; 3; 24; Jn 15:14 stb.). A Krisztus révén kötött új szövetség nem törli el Isten törvényét, hanem bevési azt az ember szívébe és elméjébe (Zsid 8:10-12).

A lelki Izrael olyan emberekből áll, akiknek a szívében Krisztus lakozik és az Ő törvénye trónol függetlenül attól, hogy zsidók vagy pogányok. A Szentírás utolsó lapján olvashatjuk: „Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba” (Jel 22:14). Ennek értelmében tehát az üdvösség elvesztését jelentheti azon kifogás okán nem tartani meg a törvényt, hogy keresztény vagy és nem zsidó.

„A szombat a zsidóknak, a vasárnap pedig a keresztényeknek adatott.”

Ez az érv az előbbinek a folytatása. Abból a feltételezésből indul ki, hogy különbség van zsidó és pogány között, és hogy amiképpen Isten a zsidóknak a szombatot adta, úgy adta a pogányoknak a vasárnapot a nyugalom és az imádat napjaként. Ennek a feltevésnek mindhárom vetülete téves: a) az Újtestamentumban nem találunk

különbségtételt zsidók és pogányok között (Gal 3:28); b) a Szentírásban mind az Ó-, mind az Újtestamentum szerint a szombat az embernek és nem csupán egyetlen népnek adatott (1Móz 2:1-3; Ez 20:12,21; Mk 2:28); c) a Szentírásban még csak egyetlen szöveg sem igazolja, hogy a vasárnap a pogányoknak adatott.

Jézus Krisztus és az apostolok nem csak hogy nem változtatták meg Isten törvényét (Mt 5:17), hanem életük példájával és tanításaikkal örökre megpecsételték a törvény megtartásának kötelező voltát. Isten jellemével és természetével nem egyezik meg törvényének megváltoztatása. Istenben nincs „változás vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17; lásd tovább Zsid 13:8; 4Móz 23:19; 1Sám 15:29; Mal 3:6; Róm 1:29), Ésaías pedig olyan időt hirdet, amelyben a pogányok Izraelhez csatlakoznak, és megtartják az örök jelet, a szombatot (lásd Ésa 55:1–56:8).

„A Biblia azt mondja, hogy János apostol vasárnapot ünnepelt Pátmosz szigetén.”

Ez az állítás különösen a romániai hívőkre jellemző, mivel Jel 1:10 versének a Román Ortodox Egyház szinodális fordításán alapszik. Ez a fordítás azonban nem szövegű, ezért megtéveszti az olvasót. Összevetjük a szinodális fordítást az eredeti görög szöveggel:

A román szinodális fordítás: „Lélekben valék ott vasárnap”.

Eredeti görög szöveg: „Lélekben valék ott az Úrnak napján (*kuriake hemera*)”.

Könnnyen megfigyelhető, hogy a szinodális fordítás átfogalmazza az eredeti szöveget és megváltoztatja az értelmét. Egyesek szerint ez a fordítás nem az eredeti görög szövegre, hanem annak latin fordítására alapoz, ahol a *kuriake hemera* („az Úrnak napja”) kifejezés *dies domini* formában jelenik meg, mely kifejezésből ered például a román nyelvben a vasárnap megnevezés. Ennek ellenére a szinodális fordítás nem tartja tiszteletben a latin kézirat értelmezését sem, mivel bár a vasárnap megnevezés latin eredetű, a *dies domini* fordítható az „Úr napja” (*dies*

**ÖRÖK
JEL
PAUL
BOERU**

„BOLDGOK, AKIK
MEGTARTJÁK AZ
Ő PARANC SOLA-
TAIT, HOGY JOGUK
LEGYEN AZ ÉLETNEK
FÁJÁHOZ, ÉS BEME-
HESSENEK A KAPU-
KON A VÁROSBA.”
(JELENÉSEK 22:14)

= napja, *domini* = Úrnak) kifejezésre is. Egyes kiadások lábjegyzetei utalnak az eredeti kifejezés jelentésére, mások viszont semmit sem közölnek erre vonatkozóan, és ezzel azt hitetik el az olvasóval, hogy János idejében már a vasárnap (a hét első napja) volt az Úr különleges napja. Ez a szöveg tehát illetéknéppen mintegy bizonyítja a szombat vasárnapra, a hét első napjára való változtatását. A kifejezés azonban meg sem jelenik a Biblia régi, görög, vagy latin kézírataiban. Sőt, mi több, a hét első napját a korabeli latin iratok a *dies solis* (a nap napja) kifejezéssel, és nem a *dies domini* kifejezéssel jelölik.

Egy másik tényező, amely gondolkodóba kell, hogy ejtse azokat, akik a bibliai szombat elvetésének kifogásaként hozzák fel Jel 1:10 versét, az, hogy az első századok latin kereszténységében a hetedik napot *sabato* (szombat) névvel, a hét első napját pedig *dies solis* (a nap napja) névvel nevezték. Ez különböztette meg az imádat hetedik napját a hét első napjától. A napok megnevezéseit számos kultúra még mindig a pogány eredetű értelmezéssel együtt az első keresztény felsorolásokkal elegyítve őrzi. Tulajdonképpen 105 modern nyelvben a hét hetedik napját a Szentírásból vették át (például: spanyol – *sabado*; román – *sâmbătă*; orosz – *subota* stb.).

A hét napjainak felsorolásával és megnevezésével kapcsolatosan fontos megemlítenünk a már akkor a kereszténység hívének tartott Nagy Konstantin császár által Kr. u. 321-ben kiadott rendeletet:

„A nap tiszteletreméltó napján, vasárnap (*dies solis*) minden törvénybíró, városlakó és mesteremben pihenjen. A vidéken élő emberek azonban megdolgozhatják a földeket, mert könnyen megtörténhet, hogy nem lesz más megfelelőbb nap a búzavetésre vagy a szőlő megmunkálására, és hogy a mennyei gondviselés által nyújtott javak ne veszszenek el egy ilyen rövid idő miatt.” (Joseph Cullen Ayer, *A Source Book for Ancient Church History*, New York: Charles Scribner's Sons, 1913, 2/284–285. o.).

Konstantin császár rendelete a keresztény korszak negyedik századában nyert jelentőséget, ami a hét napjainak sorrendjét illeti. Bár a császár a kereszténység politikai híve volt, a hét első napjának a *dies solis* nevet, és semmiképpen sem a *dies domini* vagy a *dominica* nevet adta. A dekrétum ugyanakkor azért is fontos, mert rámutat arra, hogy politikai háttére volt a napok fontossága megváltoztatásának. A császári rendelet megpróbálta egyesíteni a kereszténységet a pogánysággal, mivel ez utóbbiak a hét első napját tartották a „nap tiszteletreméltó napjának”. Sajnos az egyház engedett a kor politikai befolyásának, és így elkezdődött a sötét középkor.

A Jel 1:10 verse tulajdonképpen erőteljes érvet képez a Tízparancsolatban található szombatra vonatkozó rendelet megtartására. A Szentírásban az „Úrnak napja” kifejezés csupán a hét hetedik napjának szombatjára utal (Ésa 58:13), vagy Isten ítéletének profetikus napjára (2Móz 32:34; Sir 1:12; Róm 2:5). Az előbbi esetben konkrét ese-

ményre, a hét egyik különleges napjára utal, az utóbbiban pedig egy olyan eseményre, amely során Isten kinyilatkoztatja felsőbbrendűségét a világegyetem erői fölött. Az eseményt önmagában lehet is, meg nem is egyetlen naptári napra korlátozni.

Az igezakasz szövegkörnyezete segít azonosítanunk az „Úrnak napját”: a hetedik napot. A 9. versben a kapott látomások bevezetőjeként János bemutat néhány konkrét elemet: tartózkodásának helyét (Pátmosz), ott tartózkodásának célját (Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonygatótételéért), a 10. vers pedig folytatja az elbeszélő irányzatot, és a mennyei kinyilatkoztatás eseményének időbeli adatait szolgáltatja: János a Jelenések látomásait az „Úrnak napján”, az Ó szent napján kapja.

„Mi az új szövetség szolgálói vagyunk.”

Bár ez gyakorta hangoztatott érv, a kifejezés önmagában nem található meg a Szentírásban. Állítja, hogy az új szövetség átveszi a régi szövetség helyét, és mivel a réginek a törvény volt az alapja, az új szövetség idején már nem kötelező a törvény megtartása.

A Biblia valóban említést tesz több szövetségről: az emberrel az Édenben kötött szövetség (1Móz 3:15); a Noéval és családjával kötött szövetség az özönvíz után (1Móz 9:8-17); az Ábrahámmal kötött szövetség (1Móz 12.1-3; 15:18-21); az Egyiptomból kivonult Izraellel a Sínai-hegynél kötött szövetség (2Móz 24:3-8); a Jordánon átkelt és a Kánaán bevétele előtt álló néppel kötött szövetség (Józ

Rembrandt: Mózes a kőtáblákkal, 1659

5:1-8; 24:24-27); a Dáviddal kötött szövetség (2Sám 7:12-13); a babiloni fogságból szabadult néppel kötött szövetség (Neh 9:38); és természetesen a Golgotán kötött „új” szövetség (Mt 26:28 stb.).

Habár az Újtestamentum közvetlenül utal a fentebb említettek közül több szövetségre is, különös hangsúlyt fektet a Sínai-hegynél kötött (régi) szövetség, valamint a golgotai kereszten kötött (új) szövetség közötti különbségtételre. Úgy tűnik, Pált különösen foglalkoztatta ez a különbség (lásd 2Kor 3:7-11; Gal 3:15-29; Zsid 8:6–10:18 stb.), és közli, hogy a kettő közötti különbséget a következő elemek képezik:

Az idő és a körülmények – a Sínai-hegynél kötött szövetség időleges, miközben a golgotai örök; előbbit a barmok és kosok vére pecsételte meg, utóbbit pedig Isten Fiának vére; egyiket a jelképek és előképek fejezték ki, másikat pedig a valóság;

Ígéreték – a régi szövetség a nép ígéletén alapult, miközben a Golgotán kötött szövetség Isten ígéletén;

Cél – a Sínai-hegynél kötött szövetség egyetlen népnek, a testi Izraelnek adatott, miközben a golgotai szövetség egyetemes, és célja elérni a föld összes nemzetét;

A törvény betöltése – a törvény volt az Isten és ember között kötött összes szövetség alapja, ám a Sínai-hegyen adatott törvény kőtáblákra volt írva, miközben az új szövetségben ugyanaz a törvény az emberek szívébe van írva.

Ennek értelmében tehát az állítás, miszerint az új szövetség keresztényeinek már nem kell megtartaniuk Isten törvényét, lényegében épp eme szövetségnek a jellege által nyer cáfolatot: Isten törvénye íródik szívébe és elméjükbe (Zsid 8:8-12; 10:16-17). És mivel ezen érv hangoztatói valójában nem a teljes törvény megtartásától, hanem csupán a szombat megtartásának kötelező voltától szeretnének mentesülni, Ésaia minden kétséget kizáróan társítja a szombatot az összes nemzettel kötött új szövetséghez:

„Így szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot, és cselekedjétek igazságot, mert közel van szabadításom, hogy eljőjjön, és igazságom, hogy megjelenjék: Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az ember fia, aki ahhoz ragaszkodik! Aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. És ne mondja ezt az idegen, aki az Úrhoz adá magát: Bizony elszakaszt az Úr engem az Ő népétől! Ne mondja a herélt sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok! Mert így szól az Úr a herélteknek: Akik megőrzik szombataimat és szeretik azt, amiben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én szövetségemhez, adok nékik házamban és falaimon belül helyet, és oly nevet, amely jobb, mint a fiakban és lányokban élő név; örök nevet adok nékik, amely soha el nem vész; és az idegeneket, akik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeresék az Úr nevét, hogy Ő néki szolgálói legyenek; mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: Szent hegyemre viszem föl ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában; egé-

szen égő és véres áldozataik kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság házában hivatik minden népek számára! Így szól az Úr Isten, aki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez!” (Ésa 56:1-8).

BIBLIKUSNAK TŰNŐ ÉRVEK

Az ebbe a kategóriába tartozó érvek általában olyan bibliaversekre utalnak, amelyek a törvényre vonatkoznak, de amiket kizárólag csak a szombatra vonatkozóan hangoztatnak. És mivel általában utalnak a Bibliára, látszólag biblikus alapot szolgáltatnak a hetedik nap szombatjával való szembeszegülésre. Ám – amint látni fogjuk – az Új-szövetségben csupán egyetlen szöveg van, amely a szombatot negatív fényben tünteti fel. Ez az igeszakasz Kol 2:16 versében található, és majd kitérünk rá, miután áttekintjük a többi, szombat-ellenes érveként használt bibliai szöveget.

„Pál apostol azt mondja, hogy egyáltalán nem helytelen egyformának tekinteni minden napot.” (Róm 14:5-6)

Elsősorban fontos megvizsgálunk az alábbi szöveget:

„Emez az egyik napot különbnek tartja a másíknál: amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a maga értelme felől legyen meggyőződve. Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel.”

Láthatjuk, hogy a szövegben Pál nem a szombatról beszél (a Római levélben tulajdonképpen sehol sem utal a szombatra). Honnan tudhatjuk, hogy Pál szavai nem a szombatra vonatkoznak, amikor kijelenti, hogy „emez az egyik napot különbnek tartja a másíknál”? Íme, néhány könnyen felfedezhető tényező:

– A Bibliában a hetedik nap az egyetlen, amelynek neve is van: *szombat* (a Károli-fordítás még beszél a „péntek” napról is – a *fordító megjegyzése*). Mivel Pál nem használja a nyugalomnap Istentől kapott megnevezését, ez arra utal, hogy a hét többi napjáról, azaz olyan napokról van szó, amelyeknek a Bibliában nincs megnevezése.

– Pál a napok emberek és nem Isten általi megkülönböztetéséről beszél („emez az egyik napot különbnek tartja a másíknál...”). Amikor Isten egyik napot megkülönbözteti a másiktól, és amikor maga Jézus Krisztus nevezi magát egy bizonyos nap Urának (Mk 2:28), akkor az ember többé nem vonhatja kétségbe, vagy nem adhat hangot más véleménynek azzal a nappal kapcsolatosan. Ezért tehát a Rómában élő keresztények általi különbségtétel a hét többi napjára utalt, és nem arra, amelyet maga Isten tett félre.

– Kijelenteni azt, hogy Pál állítása szerint figyelmen kívül hagyhatjuk a nyugalomnap megkülönböztetését a hét többi napjától, lényegében azt jelenti, hogy szerintünk Pál magával Istennel helyezkedett szembe. Ez azonban az apostol szavainak teljes félreértelmezése lenne.

– A fejezet elején Pál értésünkre adja, hogy azokhoz a testvérekhez szól, akiknek kétes „vélekedéseik” vannak

(Róm 14:1). A Szentírásban a szombat sosem képezte kétes vita tárgyát, hiszen a Biblia egyik legérthetőbb tanítása a szombatra vonatkozó leírás.

A fentiekhez még hozzáadhatunk néhány kulturális információt, amelyről említést tesz a Biblia, és amely segít az igeszakasz megértésében. A zsidó kultúrát szabályok egész szövevénye vette körül, melyek közé tartoztak a hétköznapi bűntökre, valamint a különböző szertartásokra vonatkozó rendelkezések is. Például Lk 18:2 versében Jézus Krisztus azt mondja, hogy a farizeusok hetente kétszer böjtöltek. A zsidó hagyomány is igazolja ezt a gyakorlatot, és pontosít is, miszerint a böjtre ajánlott napok a harmadik és ötödik nap volt (a kedd és a csütörtök). Szombaton tilos volt a böjt, mivel a szombat ünnepnap volt. Ezt a szabályt maga az ortodox egyház is tiszteletben tartja, ezért általában nem hirdet böjtöt a hetedik napra.

A római gyülekezetben felmerülő nehézségek megértését elősegítő másik tényező az, hogy a közösséget egyaránt alkották zsidókból és pogányokból lett keresztények. Mindkét tábor teljes szívvel ölelte fel a kereszténységet, viszont látszólag nehézséget okozott elszakadniuk meggyökerezett kulturális hagyományaitól. Ezért miközben a pogányokból lett keresztényeknek nagyon sokat kellett tanulniuk, a zsidókból lett keresztényeknek nagyon sok mindent kellett elfelejteniük, elhagyniuk. Például egy zsidó számára nagy nehézséget okozott mindjárt elhagyni olyan szokásokat, amelyeket egy életen át gondosan megtartott (például a heti két böjtnapot), főleg mivel korábbi vallása jobbra bibliai alapokra épült, és új hitének a piléreit is képezte. Míg ezen szokások némelyike nyilvánvalóan előnyös volt a zsidók számára (például a szombatra és a bibliai étrendre vonatkozóak), voltak olyan szokások is, amelyek a diaszpórában élők számára nagy kihívást jelentettek (például a poharak és kancsók tisztításának hagyománya, a ceremonális önmegtartóztatás bizonyos ételktől, a zsidó ünnepek megtartása, a pogányokkal való érintkezés stb. – lásd Mk 7:2-4; Kol 2:14.17,20-23). Habár a Szentlélek folyamatos befolyása alatt voltak, még az apos-

toloknak is gondot okoztak ezek a hagyományok (lásd Csel 20:16; 1Kor 16:8; Csel 10:28; Gal 2:12-13). A hagyományok némelyike önmagában nem volt rossz (például a heti két böjtnap), ámde rövid idő alatt véget nem érő vitákat eredményezhetett volna, ami rossz hatással lehetett volna a pogányokból lett új testvérekre.

„Az Újtestamentum szerint az egyetlen fontos nap a ,ma!’” (utalás Zsid 3:7-9 verseire)

Ha elolvassuk, ez a szöveg is rávilágít arra, hogy nem a hetedik nap szombatjáról van szó:

„Annakokáért amint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában, ahol a ti atyáitok próbára tevésel megkísértének engem, és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig” (Zsid 3:7-9).

Megfigyelhető, hogy Pál a jelen idő fontosságáról beszél az üdvösség szempontjából, és a lázadás, a hitetlenség meg az engedetlenség veszélyeire figyelmeztet. A „ma” nem a „szombattal” van szembe fordítva, hanem a „kísértés ama nagy napjával a pusztában”. Pál arra az eseményre utal, amikor Isten eldöntötte, hogy az Egyiptomot elhagyó nemzedékből senki sem megy be az Ó nyugodalmába (Zsid 3:11; 4Móz 14). Az a nap a lázadás és a kísértés, a hitetlenség és az engedetlenség napja volt. Ennek értelmében ez az érv megcáfolja azokat, akik ellenzik Isten szombatjának megtartását, mivel pontosan e magatartás, a mennyei parancsokkal szembeni hitetlenség és engedetlenség miatt nem mehetett be az a nemzedék Kánaánba (Zsid 3:13-19; 4:2,6). Ezen felül a Szentírás határozottan kijelenti, hogy a parancsolatok áthágásában lázadásuk épp a szombat parancsával szemben valósult meg (lásd 2Móz 16:28; Ez 20:13).

Ezt az állítást továbbá a szövegösszefüggés is megcáfolja. A 4. fejezetben Pál azt mondja, hogy az igazi nyugalom, amelyet elutasított az Egyiptomot elhagyó nemzedék, nem a szombat vagy Kánaán nyugalma volt, hanem az „üdvösség nyugalma”. A szombat, amit Isten a teremtséskor adott az embernek (4:4), és a földi Kánaán is, ahová végül a nép Józsué által bejutott (4:8), az igazi lelki nyugalom előképei voltak, amely nyugalom Krisztusban található. Ám minden félreértés elkerülése végett Pál határozottan kijelenti Zsid 4:9 versében, hogy „annakokáért megvan a szombatja az Isten népének” (az eredeti szövegben *sabatizmo* – „a szombat sajátos nyugalma”). Az a tény, hogy a negyedik parancsolat megtartásának kötelező volta érvényben maradt, azokból a közvetlen rendelkezésekből is látható, amelyeket Krisztus adott: „Imádkozzatok, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon!” (Mt 24:20). Továbbá megfigyelhető az apostolok életében és tanításaiban is, akik szombaton abbahagyták mindennapi tevékenységeiket, és kizárólag a lelkiekkel foglalkoztak (Csel 18:3-4). ■

Dr. Paul Boeru, lelkipásztor, Ausztrália

A TÖRTÉNELMI ADVENTIZMUS (3)

A régi krisztológia hirdetői (1897–1957)

Kénytelenek vagyunk meghosszabbítani ezt a történelmi áttekintést, hogy tisztábban láthassuk az elemzett vita teológiai erényeit és hibáit, és az adventista apokaliptikus látásmód kontextusában jobban megérthessük a téma fontosságát. A Szemle jelen számában a Jézus emberi természete teljes sebezhetősége fogalmának kiterjedését fogjuk megvizsgálni, egészen a XX. század közepéig terjedő időszakra vonatkozóan. A következő számokban bemutatjuk az új krisztológia megjelenését és fejlődését, a régi krisztológia ellenállását, a két teológiai vélemény közötti párbeszédet egészen napjainkig, bizonyos bibliai, illetve Ellen White-kijelentések elemzését (amelyek jelentése vitatott), és végül szót ejtünk Andreasen utolsó nemzedékről alkotott fogalmának érvényességéről vagy érvénytelenségéről.

Waggoner krisztológiája

Megfigyeltem, hogy a Fiú-Isten testet öltése „bűn testének hasonlatosságában” teológiája az 1888-as minneapoliszi konferencia után fejlődött ki. 1844 és 1888 között az úttörők nem foglalkoztak ezzel a kérdéssel, viszont magától értetődőként fogadták el a protestáns ortodoxia álláspontját, mely szerint Jézus az el nem bukott Ádám emberi természetét öltötte magára. Tehát a mai „új teológia” megelőzi a „régit”. Az, ahogy Waggoner nyílt levélben fordult Butler elnökhöz 1888-ban, rámutat arra, hogy számolt a negatív reakcióval, ami azon kijelentését illeti, hogy az Úr Krisztus bűnös emberi természetben jött a világra.¹

Függetlenül attól, hogy ez a kiemelés teológiai előrelépés volt-e vagy tévedés, az bizonyos, hogy 60 éven keresztül nem volt alternatívája az adventista kiadványokban. Csak az 1895–1896-os időszakban az adventista publikációk több mint 250 nyilatkozatot közöltek a vezetők részéről, amelyben a Testet Öltött elbukott emberi természetét hangsúlyozták. 1897 és 1915 között több mint 170 kijelentés került be az adventista kiadványokba, melyet Ellen White írt a témával kapcsolatosan; emellett pedig további mintegy 200, mely más adventista teológusok véleményét tükrözi (Jones, Waggoner, Prescott és mások). 1915-től 1952-ig körülbelül 200, különböző szerzőktől (lelkészek-

től, tanároktól, szerkesztőktől, igazgatóktól, Generál Konferencia elnököktől) származó kijelentés jelent meg, mely ugyanezt a nézőpontot hirdette.²

W. W. Prescott teológiája

William Warren Prescott (1855–1944) nemzedéke azon nagyon kevés adventista vezetői közé tartozott, akinek felsőfokú végzettsége volt. Millerrita szülőktől származott, klasszika filológiát tanított, gimnáziumi igazgató és újságíró volt. 1885-ben vált hetednapi adventistává, majd ezután az adventista oktatás megszervezésével és fejlesztésével bízták meg.³ A Generál Konferencia alelnöke volt (1901), szerkesztőként a kiadványokért felelt. 1888-ban Minneapolisban annyira sokkolták egyesek ellenséges és gúnyolódó vitái, hogy néhány napig – a zárás előtt – elhagyta a konferenciát. Az elején a Waggoner üzenetét ellenzők táborához tartozott, de miután személyesen is tanulmányozta a témát, nyíltan kiállt mellette – 1893-tól egészen 1944-ben bekövetkezett haláláig.

Az 1895-ös Generál Konferencia ülészakán idején Prescott hat prédikációt tartott a „The Divine Human Family” témával kapcsolatban, amelynek szerkezete a Krisztus emberi természete teljes azonosságának témájára épült. Ausztráliában Prescott Jézus helyettesként és példaképként bűnös természetünket felvevő testet öltéséről is prédikált:

„Újfént hangsúlyozom a gondolatot: habár Jézus Krisztus *bűnös testet* öltött magára – a testet, amelyben vétkezünk –, mégis önmagát megüresítve és önmagába fogadva Isten teljességét, Isten megőrizhette Őt a vétkezéstől, még ebben a *bűnös testben* is. Ezért annak ellenére, hogy *bűnös testben* élt, Isten a Szentlélek és a benne lakozó erő által megőrizte Őt a vétkezéstől ebben a *bűnös testben*.”⁴

A Szentírás nem hagyott minket bizonytalanságban, ami a Jézus által felvett testet illeti, amikor Isten egyszülött Fiát küldte el a *bűn testének hasonlatosságában*... A test, amit Jézus a születéskor

TEOLÓGIAI
ÁRAMLATOK
FLORIN
LAIU

William Warren Prescott

magára vett, az egyetlen, melyet valaki asszonytól születtként magára vehet, és ez nem más, mint a bűn teste... Nem a bűnbeesés előtti Ádám hasonlatosságát vette magára, hanem leereszkedett egészen addig a szintig, amelyen az ember bűnbe esett... és felvette magára a bűn testét.⁵

Mivel Prescott Jones-hoz, Waggonerhez és Ellen White-hoz hasonlóan Róma 8:3 versének kifejezését használta („in the likeness of sinful flesh”), az egyik olvasó egy rendkívül érdekes megjegyzést tett: „Felfigyeltem arra, hogy a Szentírás nem azt mondja, hogy Isten elküldte az Ő Fiát *bűnös testben*, hanem a bűn testének hasonlatosságában, ami számomra nagyon is különböző kijelentés.

Válaszul erre a megjegyzésre Prescott cikket közölt a *Review*-ben, amelyben vitatja a megjegyzés érvényességét. Kijelenti, hogy ha a „bűn testének hasonlatosságában” kifejezésben Pál kerülni akarta volna a „bűnös testben” interpretációt, egyenesen ezt mondta volna: „Bűn nélküli testben”. Majd idézte Filippi 2:7 versének szövegét, ahol egy ehhez hasonló kifejezés jelenik meg: „emberekhez hasonlóvá lévén” – azaz Krisztus teljes mértékben olyanná lett, mint az emberek (olyanná, mint mi), nem csak hasonlított hozzánk. A bűnös ember természetét felvevő testet öltés szükségességét hangsúlyozandó Prescott idézte Zsidók 2:10–18 verseit, rámutatva, hogy Jézus papi szerepe nemcsak ártatlanságát bizonyította (bűn nélküli életét), hanem garantálta ugyanazoknak a gondoknak és kísértéseknek a legyőzését is, amelyekkel az emberek általában szembesülnek.⁶

A régi szombatiskola Krisztusa

A szombatiskola az elbukott emberi természetet magára vevő Jézus testet öltése teológiájának egyik eszköze volt. Ez a doktrínának egyfajta félhivatalos jelleget kölcsönzött abban a történelmi korban. Az alábbiakban a negyedévi tanulmányok jegyzeteiből idézünk:

1909: „Az Istenség az emberiség testének sátorában lakozott. Nem a büntelen ember testében, hanem

ugyanabban a testben, amelyet a föld gyermekei is viselnek. Ebben rejlik a testet öltés dicsősége. Az isteni mag kinyilatkoztathatta Isten dicsőségét a bűnös testben: abszolút és tökéletes győzelmet aratott a test bármely bűnös hajlama felett. Ez a mi hitünk győzelme. Ekképpen lakozhat Krisztus a mi testünkben, hogy legyőzze énünket és a bűnt. Lásd Galácia 2:20 és 1János 4:1–5 verseit.” „Jézus Isten volt bűnös testben, aki a bűnös érdekében

cselekedett. Eggyé tette önmagát az emberiséggel. Magára vette az emberiség fájdalmát, szükségéit és bűneit oly módon, hogy tudatos és akut módon átérezte a problémáit, úgy, ahogy azt egyetlen más lélek sem érezhette át.”⁷

Ehhez hasonló kijelentésekkel találkozunk az 1913-as bibliatanulmányok 1., 2. és 4. negyedévi jegyzeteiben is. Egy nem adventista forrásra hivatkozva, mely „felháborítóként” elveti Jézus bűnös emberi természetet magára vevő testet öltését, az egyik szombatiskolai tanulmányban ezt olvashatjuk: „Elutasítva a gondolatot, mely szerint Jézus a mi testünkkel és vérünkkel rendelkezett... a modern Babilon tulajdonképpen a kereszténység lényegi igazságát tagadja, habár azt vallja, hogy éppen ezt az igazságot hirdeti. Ez a »gonoszság titka«. Ugyanez a tanítás szerepel 1914 első negyedévének bibliatanulmányában is.”⁸

Egyéb kiadványok – ugyanazon nézetek

A Jones, Waggoner és Prescott által publikált könyveken kívül más szerzőktől is jelentek meg írások, amelyek a bűnös természet testet öltésének doktrínáját hirdették. Ezek közül kiemelkedik Uriah Smith *Looking unto Jesus* (Jézusra nézve, 1897), valamint Milton C. Wilcox *Questions and Answers* (Kérdések és válaszok, 1911) című könyve.

Több, meg nem nevezett szerző által írt könyv, melyet legelőször a *Review and Herald* közölt le 1889-ben, majd pedig többször is publikáltak 1949-ig (világszerte másfél millió példányban adtak el belőle), a *Bible Readings for the Home Circle* (Bibliatanulmányok a család számára). Rendkívül tanulságos olvasmány, egyfajta, bibliai témákat kérdések és feleletek formájában bemutató kis enciklopédia, teletűzdelve szép versekkel. Az 1889-es kiadásban a „Miért jött Krisztus a földre?” kérdésre a szerzők válaszként Róma 8:3–4 verseit idézik, majd kiegészítik: „Azért, hogy tökéletesen betölthessük Isten törvényét – amire önerőből senki sem képes.”⁹ Az 1915-ös kiadással kezdődően a szerkesztők a következő megjegyzéssel gazdagították a válaszukat:

„Emberi voltában Krisztus osztozott bűnös, elbukott természetünkben. Ha nem így volt, akkor

Sabbath School & Personal Ministries

A SZOMBATISKOLA AZ ELBUKOTT EMBERI TERMÉSZETET MAGÁRA VEVŐ JÉZUS TESTET ÖLTÉSE TEOLÓGIÁJÁNAK EGYIK ESZKÖZE VOLT.

nem volt *mindenekben hasonlatos az Ő testvéreihez*, és nem volt *mindenekben megkísértve hozzánk hasonlóan*, nem győzött a bűn és kísértés felett, ahogy nekünk is győznünk kell, következőképpen nem az a teljes és tökéletes Megváltó, akire az embernek szüksége van az üdvösséghez. Az a feltételezés, hogy büntelen, szeplőtelen anyától született, hogy semmilyen hajlamot nem örökölt a bűnre, és ezért nem vétkezett, eltávolítja Őt az elesett világtól, azaz pontosan attól a helytől, ahol oly nagy szükség van a segítségére. Emberi oldalát tekintve Krisztus pontosan azt örökölte, mint amit Ádám mindenik gyermeke: bűnös természetet. Isteni oldalát illetően Szentlélektől fogantatott és született. Mindezekre azért került sor, hogy az emberiség egy számára előnyös területre kerüljön, és hogy ily módon igazolást nyerjen: bárki, aki *Szentlélektől született*, Krisztushoz hasonlóan – bűnös természetében is – győzelmet arathat a bűn felett. Mindenkinek úgy kell győznie a bűn felett, ahogy Krisztus is győzött (vö. Cselekedetek 3:21). E nélkül a születés nélkül nem létezhet győzelem a kísértés felett, vagy mekvé a bűn uralma alól (János 3:3–7).¹⁰

A könyv utolsó, 1949-es kiadásában, miután a szerkesztők újra kijelentették Jézus testet öltését a „bűn testének hasonlatosságában”, a további igazolás érdekében a híres anglikán papot és író, F. W. Farrart (1831–1903) idézik:

„Meggondolatlan és tudatlan túlbuzgóságukban egyesek azt állították, hogy Krisztus nemcsak büntelen volt, hanem olyan természettel is rendelkezett, amely isteni, és csodálatos módon képtelen a bűn elkövetésére. Mi következik ebből? Ha nagy küzdelme mindössze csalóka fantazmagória lett volna, miben lenne a segítségünkre ez a konfliktus? Ha küzdelmünket a szabad akarat páncélzatába öltözve kell megvívunk, milyen vigasz számunkra az, ha tudjuk, hogy nagy hadvezérünk nemcsak győztesen harcolt értünk, hanem valós veszély nélkül is; nemcsak sértetlenül, hanem a sebezhetőség lehetősége nélkül... Óvakodjunk attól, hogy ellentmondjunk a Szentírás egyértelmű tanításainak... azzal a feltételezéssel, hogy mentes lett volna a valóságos megkísérthezőségtől.”¹¹

1916 és 1952 között hivatalos kiadványaink mintegy 200 hasonló jellegű kijelentést tartalmaztak, szerzőik ismert vagy kevésbé ismert adventista személyek: Joseph Steed (RH, 1917. szept. 6.), R. S. Owen (RH, 1924. május 29.), J. A. Rippey (ST, 1924. május 5.), Lewellyn A. Wilcox (ST, 1927. március 22.).

William H. Branson, a Generál Konferencia elnöke több időszakos kiadványban is írt erről

a doktrínáról¹² 1932 és 1937 között, kijelentve: „A bűnös természet gyengeségének megértéséhez magának Krisztusnak is meg kellett azt tapasztalnia... Ezért lett testben olyanná, mint mi... Istennek előbb le kellett ereszkednie az emberhez, hogy majd felemelhesse magához.”¹³

Meade MacGuire, a Generál Konferencia Ifjúsági osztályának híres evangélistája és úttörője, nagy befolyású, mára klasszikussá vált könyvében írta a következőket (*Life of Victory*, 1924 [A győzelem útja]):¹⁴

„A bűn törvénye alól egyetlenegy út van a szabadulásra: Krisztus. Magára vette az emberi természetet, és legyőzte a bűnt egy olyan testben, amely a bűn örökletes törvénye alatt volt. Az én tagyimbán ugyanazt a büntelen életet akarja élni. Jelenléte teljesen meghíúsítja a bűn törvényének erejét.”

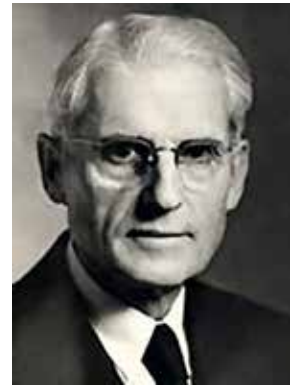
„Amikor Jézus a keresztet viselte, elismerte a bűn természete feletti halálos ítéletet. Vette természetünket, Ádám természetét, Saul [a társozi] életét, és egyet értve az Atyával, hogy mindez egyedül a halálra méltó, önszántából vállalta a keresztet, és felfesztette rá az elbukott természetet, elvezetve elkerülhetetlen és szükséges halálához... E nagy áldozat által Krisztus lépéseket tett Ádám természetének haláláért, benned és bennem, amennyiben hajlandóak vagyunk e romlott természetünket az Ő keresztyére szegezünk.”

Christian Edwardson hasonló kiemeléseket tett 1942-ben, 2János 7 versének kapcsán. Szerinte a testet öltött Jézus megvallása annak hirdetése, hogy ugyanabban a testben jött el, mint amely a bűnös emberé. Edwardson később feltette a kérdést:

„Elég mélyre szállt alá Krisztus, egészen a mi szintünkig, hogy kapcsolatba léphessen a bűnös emberiséggel? Vagy csupán részlegesen ereszkedett le, s így szükségünk van további szentekre és papokra, akik az elbukott emberiségtől és szükségüktől túl messze lévő Krisztus mellett közbenjárnak értünk, mivel Krisztus közvetlenül és személyesen nem léphet kapcsolatba a bűnössel? Itt van a nagy határvonal, mely a katolicizmust és a protestantizmust elválasztja egymástól.”¹⁵

Mary Walsh bibliaoktató, egykor katolikus, 1945-ben könyvet írt „Babilon boráról”. A szeplőtlen fogantatásról szóló fejezetben azzal érvel, hogy Szűz Mária az őseitől átlagos emberi örökséget (természetet) kapott, ezért nem is adhatta át Jézusnak olyasmit, amivel nem rendelkezett.¹⁶

M. L. Andreasen, híres író, tanár és teológus, a Zsidókhöz írt levélhez 1948-ban szerkesztett

Meade MacGuire

Milian Lauritz Andreassen

magyarázatában újfent hangot adott Jézus emberi természetére vonatkozó, mindenki által ismert meggyőződéseknek.¹⁷ Andreassen volt az egyik legmakacsabb védelmezője a bűnös emberi természet krisztológiájának, aki valósággal meg volt ijedve a változások lehetőségétől.

1951-ben a *Review and Herald* kiadta néhány fontos szerző könyvét (A. B. Lickey és W. B. Ochs), aki Krisztus testet öltés által megvalósult teljes átadásának ugyanazon doktrínáját támogatta.¹⁸ Megemlítésre került azonban sok más szerző ebben a periódusban, aki az adventista publikációkban Jones, Waggoner, Prescott és Andreassen régi krisztológiáját hirdette.¹⁹

A történelmi adventista krisztológia Európában

Európában Jézus bűnös emberi természetbe történő testet öltésének fogalmával jóval kevesebbet foglalkoztak. A németországi és német nyelv-

sága korától szolgált evangélistaként, misszionáriusként és vitathatatlan vezetőként.²⁰ Az általa felépített egyház ugyan megmaradt, de úgy tűnik, örökölte lelkületét.

A kelet-európai adventizmusra vonatkozóan nem áll elég adat a rendelkezésünkre, azt viszont megállapíthatjuk, hogy a latin nyelvcsaládba tartozó nyelveket beszélők területén az adventizmus közelebb áll az amerikai adventista teológiához. Jules César Guenin, a franciaországi adventizmus prominens vezetője 1925-ben és 1926-ban cikkeket közölt az egyház hivatalos folyóirataiban,²¹ majd egy kis könyvet is kiadott, mely ezzel a kérdéssel foglalkozik. 1János 4:1–3 szakaszát idézve – mely azt tanítja, hogy a keresztség valódi lelkülete abban ismerszik meg, hogy a „testben” eljött Krisztust hirdeti –, Guenin aláhúzza, hogy a mi emberi testünkről van szó. Megerősíti ezt a gondolatot, és azokat a testet öltésre vonatkozó bibliaszövegeket idézi, amelyeket az amerikai adventisták is használtak (Filippi 2:5–8; János 1:14; Róma 8:3; Zsidók 2:14–18; 4:15). Guenin kijelentette, hogy „ez a doktrínák doktrínája”, „az igazi keresztség próbaköve”, és az Antikrisztustól származik a gondolat, hogy a Megváltó lényegében nem olyan testben jött közénk, mint a mi testünk.

„Krisztus legyőzte a bűnt, hogy bebizonyítsa: minden hívő képes győzni a bűn felett! Krisztus azonban azért győzedelmeskedett, mert győzni akart, és ezért küzdenie, szenvednie kellett, a hit és az ima fegyverei által. Ugyanezekkel az eszközökkel, ugyanezekkel a fegyverekkel arathat diadalt a hívő is... Ezt jelenti a testben közénk jött Krisztus megvallása!”²²

Guenin a továbbiakban a híres francia protestáns teológust, Edmond de Pressensét idézi, aki Jézus megkísértéséről írt:

„Itt habozás nélkül el kell fogadnunk Krisztus megalázkodásának teljes titkát. Ha személyét illetően a tökéletességére hivatkozunk [a vétkezés lehetősége nélküli, büntől mentes életére], elvonkoztatjuk földi létezésünk valódi feltételeitől. Emberi volta ebben az esetben nem lenne több, mint illúzió, fátyol, melyen keresztül áttetszik közzömbös isteni volta. Nem lévén hozzánk hasonló, többé nem lehet a segítségünkre sem.”²³

Egy másik francia szerző, aki a testet öltés ugyanazon teológiáját vallotta, Charles Gerber volt (1938), a Franciaországi Adventista Egyház hivatalos folyóiratainak kiadója.²⁴ Hasonló hit-tudományi szemléletet képviselt A. V. Olson is, a Dél-európai Divízió elnöke, aki az egyház amerikai folyóirataiban is publikált (*Review*, 1942.

A Salève-i adventista kollégium (Franciaország)

területet magába foglaló adventizmusban nincsenek szerzők, akik Waggoner elmélete mentén fejtették volna ki teológiai véleményüket a kérdésben, amire nyilván létezik magyarázat.

Ludwig Conradi, az európai adventmozgalom vitathatatlan építője és irányítója volt egyike azoknak, akik elleneztek az 1888-as üzenetet és Jones és Waggoner teológiáját, később Ellen White-tal szemben is fenntartásokat tanúsítva, egészen profetikus tekintélyének teljes elutasításáig. 76 évesen Conradi elhagyta az egyházat, amelyet ifjú-

augusztus 6., *Ministry*, 1962. január). M. V. Campbell – aki szintén elnöke volt a Dél-európai Divízióknak – a következőket írta a *Review*-ben 1950. október 5-én.²⁵

„Jézus nem mint az első Ádám jött a földre, akinek – elhagyva a Teremtő kezét – semmilyen hajlama nem volt a bűnre... Az Üdvözítő az örök-lődésnek, a környezetnek és az ördög legnagyobb kísértéseinek köszönhetően volt befolyásolható a bűnre... A bűn legyőzéséhez Jézus nem használt fel semmilyen olyan lelki erőt, mely Isten Fiaként állt rendelkezésére. Csakis azokkal az eszközökkel élt, amelyek legalázatosabb követőinek is rendelkezésére állnak.

Befejezésül

Ha figyelembe vesszük Jézus emberi természet fogalmának teológiai sokszínűségét és ugyanakkor állandóságát a régi adventista krisztológiában, azt mondhatnánk, hogy elegendő információ áll rendelkezésünkre a következtetések levonásához. A történelem azonban megtanított arra, hogy az adventista teológiai látásmód dinamikus és állandóan fejlődik. Az egyház idővel megváltoztatta néhány felfogását, akár fontos, akár másodlagos szemléletről volt szó. A jövőben ebben a tekintetben is foglalkozni fogunk a változás bölcsességével. Lapunk következő számában közelebről is megvizsgáljuk az új krisztológia eredetét és fejlődését. ■

**A TÖRTÉNELEM
MEGTANÍTOTTA
ARRA, HOGY AZ
ADVENTISTA TEO-
LÓGIAI LÁTÁSMÓD
DINAMIKUS ÉS
ÁLLANDÓAN FEJ-
LŐDIK. AZ EGYHÁZ
IDŐVEL MEGVÁL-
TOZTATTA Néhány
FELFOGÁSÁT, AKÁR
FONTOS, AKÁR
MÁSODLAGOS
SZEMLELETRŐL
VOLT SZÓ.**

Florin Lăiu,
bibliaprofesszor,
Adventus Egyetem,
Cernica

1. „Mi Dávid *test szerinti* [Róma 1:3] természete? Bűnös természet, nem igaz? Dávid mondta: »Ímé én vétékben fogantattam, és bűnben melengtettem engem az anyám« (Zsoltárok 51:7). Ne hátráljatok meg, hisz nem azt akarom mondani, hogy Krisztus bűnös lett volna! Később részletesen is elmagyarázom ezt, de addig is idézni szeretném Zsidók 2:16–17 verseit.” (E. J. Waggoner, *The Gospel in the Book of Galatians*, Oakland, CAL., 1888: 61; lásd: <https://archive.org>)
2. Jean Rudolf Zurcher *Touched with our Feelings* című átfogó tanulmánya (Review and Herald, 1999:119, 130). Zurcher (1918–2003) a filozófia doktora volt, teológiatanár, a madagaszkári szemniárium (ma Jean Zurcher Egyetem) és a franciaországi (Collonges-i) szemniárium elnöke, az Euró-Afrika Divízió titkára az 1970–1980-es időszakban (amikor országunkba is el látogatott). Szép, tartalmas élete volt; lásd a „Jean Zurcher” szócikket a virtuális enciklopédiában: www.fr.wikipedia.
3. További részleteket olvashatunk Gilbert Valentine tanulmányában: „W. W. Prescott: Adventist Education’s Renaissance Man” (*The Journal of Adventist Education*, 2014. március; <http://circle.adventist.org/files/jae/en/jae201476031208.pdf>)
4. W. W. Prescott, *General Conference Bulletin*, vol. I, Feb. 24: 1895, Extra, No. 12. Battle Creek, Mich. 1895:319, az Adventist Archive hivatalos iratából fordítva: <http://documents.adventistarchives.org> > „Magazines and Journals” > „Official SDA Periodicals” > „GC Session Bulletins”. Vö. *Bible Echo*, 1896. január 6. és 13. Prescott 1895-ben és 1896-ban elhangzott Krisztus-központú ausztráliai prédikációit Ellen White is értékelte. Vö. E. G. White, „The Australian Camp-meeting”, *Review and Herald*, 73. kötet, 2149, Battle Creek, Mich., 1896. január 7., 3-4. o. <http://documents.adventistarchives.org/Periodicals/RH/RH18960107-V73-01.pdf>.
5. W. W. P. „The Christ of Judea”, in *Review and Herald*, 73. kötet, No. 10, whole No., 2158, 1896. március 10., 1896:152-153.
6. Vö. W. W. Prescott, „In... Sinful Flesh”, *Review and Herald*, 82. kötet, No. 51, Washington D. C., 1905. december 21., 1905:3.
7. „Life of Christ”, *Sabbath-School Lesson Quarterly*, No. 56, 5. jegyzet, 8. o.; 1. jegyzet, 20. o., Mountain View, Cal., 1909. április. <http://documents.adventistarchives.org/SSQ/SS19090401-02.pdf>.
8. Vö. Jean Zurcher, im. 122–124. o.
9. Az összes kiadást (1889–1949) megtalálhatjuk az adventista archívumban a következő címen: <http://documents.adventistarchives.org/Books/Forms/AllItems.aspx>
10. Im., 1915-ös kiadás, 174. o.
11. Im., 1949-es kiadás, 143–144. o. Frederic W. Farrar könyve (*The Life of Christ*, New York, A. L. Burt Publisher, 65–66. o.) megtalálható az interneten a következő címen: <https://archive.org/details/thelifeofchrist00farr>.

12. *The Watchman* (1932. július, augusztus), *Australian Signs of the Times* (1933. október 30.; 1937. november 1.), *Signs of the Times* (1936. november 8.).
13. Lásd Documents.AdventistArchives.org > Periodicals > *The Watchman*, 1933. augusztus, 12.
14. M. MacGuire, *Life of Victory*, Review and Herald Publishing Association, 1924; újra kiadva 2007-ben, TEACH Services, Inc. (az anyag megtalálható a Books Google-on: lásd a 18. és a 43. oldalt). Román nyelven: *Viața de biruință*, ford. V. Florescu, Tipografia Graiul Literar, Bukarest, 1943. Lásd a 9. és a 25. oldalt. Letölthető innen: www.anticariatplus.ro.
15. C. Edwardson, *Facts of Faith*, Nashville, Tenn.: Southern Publishing Association, 1942:204-205. <https://factsoffaiht.org/library/history/4334-facts-of-faith-by-christianedwardson-1942.html>.
16. Mary Ellen Walsh (1892–1997), *The Wine of Roman Babylon*, 1945: 3. Újra kiadva a TEACH Services által, 2015. január 30.
17. M. L. Andreasen, *The Book of Hebrews*, Washington D. C., Review and Herald, 1948:79-109.
18. Arthur E. Lickey, *Christ Forever* (Washington D. C.: Review and Herald Pub. Assn., 1951); W. B. Ochs, *This I Believe* (Washington DC: Review and Herald Pub. Assn., 1951).
19. Ray Cottrell, Don Neufeld, G. W. Reaser, G. B. Thompson, M. E. Kern, C. M. Snow, C. P. Bollman, C. B. Haynes, I. H. Evans, L. A. Wilcox, William Wirth, E. F. Hackman, A. G. Daniels, Oscar Tait, Allen Walker, Merlin Neff, W. E. Howell, Gwynne Dalrymple, T. M. French, J. L. McElhany, C. Lester Bond, E. K. Slade, J. E. Fulton, D. H. Kress, Frederick Lee, L. H. Wood, J. C. Stevens, F. M. Wilcox, A. W. Truman, F. G. Clifford, Varnar Johns, Dallas Young, J. B. Conley, Fenton E. Froom, J. A. McMillan, Benjamin Hoffman, H. L. Rudy. Cf. H. E. Douglass, *A Fork in the Road*, 2008: 27–28. <http://www.cvdm.info/resources.html>
20. En.Wikipedia, „Ludwig R. Conradi”. Daniel Heinz, „Conradi, Louis (Ludwig) Richard”, in Denis Fortin & Jerry Moon (ed.), *The Ellen G. White Encyclopedia*, Review and Herald Pub. Assn., Hagerstown, MD, 2013: 346–348.
21. *Revue Adventiste*, 1925. december 1. és 15.; 1926. január 1. és 15.; *Signes des Temps*: 1938. július, augusztus, szeptember.
22. Jules-César Guenin, *Une pierre de touche; Jesus-Christ venu en chair* (Dammarié-les-Lys, Imprimerie Les Signes des Temps), 3–6. o.
23. J.-C. Guenin, im., 5. o. Edmond de Pressensétől idéz: *Jésus-Christ: Son Temps, Sa Vie, Son Oeuvre*, Paris, 1866, 313–314. o. A könyv elolvasható a Books Google-on is.
24. C. Gerber, *Le Chemin de Salut*, Dammarié-les-Lys, Les Signes des Temps, 1938.
25. Olson, *Review and Herald*, 1942. augusztus 6.; *Ministry*, 1962. január; Campbell, *Review and Herald*, 1950. október 5.

FOLYTATÓDIK A VAKÁCIÓ!

I. A táblázatban keresd meg az alábbiakban felsorolt bibliai földrajzi helyeket:

- 1. Kármel-hegy
- 2. Holt-tenger
- 3. Kumrán
- 4. Midián
- 5. Izrael
- 6. Babilon
- 7. Galileai tenger
- 8. Kis-Ázsia
- 9. Kánaán
- 10. Bethánia
- 11. Egyiptom
- 12. Templom

T A B F K U I O V N K S E Q O N G D I I
 Ű É G F E D G N K T E M P L O M I L Z X
 Ö L J S D G A G M S D F G H J K M N V C
 Q K Á R M E L H E G Y R T Y U I I N M B
 G I Á Ű Ú Ő I V G Y H J K L É Y D Q W R
 H S W E R T L Y U I H O P B A B I L O N
 Ű Á A S D F E G H J O J K L L É Á B N M
 L Z X R V Y A B U N L I M O M P N Ő Ú Ű
 C S S X R F I V Y G T N B M Y U J K L L
 M I Z A W W T E C V T R T Y G R T Y U I
 M A C D B R E F F F E G Y I P T O M I F
 M R S E E D N W E W N Y Y U I O P Ő Ú Á
 Ó R E R T T G Y U I G O P Ő Ő Ü J H G F
 Ó R K U H U E U I U E O Y I R E R D C D
 Ü W D Á Á D R D T D R I U I K K M N I J
 Ö U C F N T T Y V F R E K Á U Á C B N M
 S Y S Y I A N J K K H M Á Á M Q W E R T
 D Y T Y A P Á P C B M N I Z R A E L G G
 F Y R B N V B N B M Ű Á Ő P Á O O I U Y
 G H A S D F G H J K L É Á Ű N Ű U I O W

**A NYÁJ
BARÁNYKÁI**
ALINA
CHIRILEANU

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermekosztá-
lyának aligazgatója

II. Válaszd ki az alábbi kérdések helyes válaszait:

- 1. Melyik a legrövidebb bibliavers? Zsolt 118:8
- 1. Melyik a leghosszabb zsoltár? 2Móz 20:13
- 1. Melyik a legrövidebb zsoltár? Zsolt 119
- 1. Melyik szöveg a Biblia közepe? Zsolt 117

W O I O M U N Ő Ü Á Ű Ú Ő I V G Y H J K L É Y D Q W R
 F Y R B N V B N B M Ű Á Ő P Á O O I U Y
 D Y T Y A P Á P C B M N I Z R A E L G G
 S Y S Y I A N J K K H M Á Á M Q W E R T
 M R S E E D N W E W N Y Y U I O P Ő Ú Á
 Ó R E R T T G Y U I G O P Ő Ő Ü J H G F
 Ó R K U H U E U I U E O Y I R E R D C D
 Ü W D Á Á D R D T D R I U I K K M N I J
 Ö U C F N T T Y V F R E K Á U Á C B N M
 M A C D B R E F F F E G Y I P T O M I F
 M I Z A W W T E C V T R T Y G R T Y U I
 C S S X R F I V Y G T N B M Y U J K L L
 L Z X R V Y A B U N L I M O M P N Ő Ú Ű
 Ű Á A S D F E G H J O J K L L É Á B N M
 H S W E R T L Y U I H O P B A B I L O N
 G I Á Ű Ú Ő I V G Y H J K L É Y D Q W R
 Q K Á R M E L H E G Y R T Y U I I N M B
 Ű É G F E D G N K T E M P L O M I L Z X
 T A B F K U I O V N K S E Q O N G D I I

Megfejtés: II. 1 – 2Móz 20:13; 2 – Zsolt 117; 4 – Zsolt 117; 3 – Zsolt 119; 3 – Zsolt 117; 4 – Zsolt 118:8

VÁGYAKOZVA VÁRNI RÁ

A transzcendens beteljesülés reménysége

A keresztények kétezer éve könyörögnek imában: „Jöj-jön el a Te országod”. Csodálattal és mély hálával tekintenek vissza Jézus első eljövételére, mely végérvényes hatást gyakorolt az emberiségre. Türelmetlenül várják a megújított földet, ahol a halál és a könnyek eltöröltetnek, és az örökkévalóságot Urunkkal és Megváltójukkal, Jézus Krisztussal tölthetik. Természetesen az olyan elvilágiasodott kultúrákban, mint amilyen a mienk is, nem igazán érdeklődnek a transzcendens célok iránt, de mégsem kerülhetik el teljes egészében a kérdést, miszerint a földi horizonton vagy a jelenleg ismert világtörőn túl létezik-e egy végső cél.

Két valóság

A keresztény ember élete két valóság között helyezkedik el. Az első az, hogy Jézus hamarosan eljön; a második pedig, hogy még mindig itt vagyunk. Szívünkben Krisztus visszajövetele reménységének kell élnie, mert ezáltal születtek meg bennünk a komoly vágyakozás a majdani megnyegző iránt, és készülünk fel a Krisztussal való találkozásra szent életben és tevékeny várakozásban. Az egyházartsa tisztán a magasatos életelveket, tagjai pedig örüljenek minden személyes bizonyoságtévesi tapasztalatnak. Mi csak arra hívtunk, hogy csatlakozzunk Hozzá. „Mert a dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel rövidesen végez az Úr a földön” (Róm 9:28).

„Az Emberfia közeli eljövételébe vetett hit nem készíti a keresztényt hanyagságra mindennapi dolgaiban. A Krisztus közeli eljövételére várakozók nem lesznek tétlenek, hanem szorgalmasak a dolgaikban. Nem végzik felületesen és tisztességtelenül munkájukat, hanem megbízhatóan, gyorsan és alaposan. Akik azt képzelik, hogy az e világi dolgokban való hanyag figyelmetlenségük lelkiségüket és azt bizonyítja, hogy elkülönültek a világtól, azok súlyos csalódás áldozatai. Szavahihetőségük, megbízhatóságuk és becsületességük a mindennapi dolgokban kerül próbára, ott vizsgázzik. Ha hűségesekek itt a kicsinyben, megbízhatóak lesznek majdan a nagyban is.”¹

Bizonyos mértékben sietethetjük az Úr Jézus eljövetelet. Ha Krisztus második eljövételére várva tevékeny életet élünk, akkor az idő gyorsan eltelik. Ha hosszú utazás előtt állsz, de az út végén egy általad szeretett személy vár, akkor az idő hamar telik.

Két veszély

A Krisztust váró keresztényekre két veszély leselkedik. Az első az, hogy kizárólag csak a jövőre összpontosítanak, és szem elől tévesztik jelenlegi életük valóságait; a második pedig: közönnyel és fásultsággal viszonyulnak a második eljövételhez. Ezt szemléltette Jézus a két szolga, valamint a tíz szűz példázatában is (Mt 24:45–25:13). A két szolga példázatában a hű és bölcs szolga abban a tudatban él, hogy ura bármelyik pillanatban megérkezhet, eközben a gonosz szolga azt hiszi, hogy ura majd csak a távoli jövőben jön haza. A második példázatban a bölcs szűzek előrelátták egy hosszas várakozás lehetőségét, miközben a balga szűzek azt feltételezték, hogy a Völegény érkezésének ideje megegyezik majd elvárásaikkal és számításaikkal, ezért egyáltalán nem készültek bármiféle „késedelemre”. Az idők végén Isten teljesíti majd a következő ígértét: „A Szentlélek, a mennyei seregek Fejedelmének helyettese lejött, hogy vezesse a harcot. Azok az emberek, akik ebben a küzdelemben részt vesznek, lehetnek tökéletlenek, rájuk nehezedhetnek bűneik és hibáik, de Isten kegyelme mindenkié, aki töreделmesen keresi. A Mindenható ereje azok oldalán sorakozik fel, akik Istenben bíznak.”² A mennyei Fejedelem vezetése alatt Isten földi műve dicsőségesen be fog teljesedni.

Vágyakozva várni

A szentek tetteivel kapcsolatos legmeglepőbb dolog az, hogy egyáltalán nem tartják számon mindazt, amit tettek. Már amúgy is túlterhelt pogromjaikhoz nem adtak hozzá jó cselekedeteket. A mások iránti jótettek egyszerűen csak részét képezték Jézus iránti odaszentelődésüknek, és anynyira tökéletesen épültek bele az életvitelükbe, hogy második természetükké váltak. Azért beszélnek másoknak Jézusról, mert Ő a barátjuk, és ha senki sem hallgat szavaikra, akkor azzal a meggyőződéssel imádkoznak, hogy az eljövendő események is Isten kezében vannak. Szükségünk van tehát arra, hogy bizzunk Istenben, és haladjunk előre! ■

1. Ellen G. White, *Bizonyoságtételek*, 4. köt., 309. o.

2. Ellen G. White, *Jézus élete*, 352. o.

A VISSZAJÖVETEL VALÓSÁGA STEFAN TOMOIAGA

Stefan Tomoiagă, a Román Unió elnöke

A 2019-es évre szóló reggeli áhítatok kizárólag Ellen G. White gondolatai. Bátorító szavai, tanácsai, figyelmeztetései naponta ihletni fognak, ösztönözni arra, hogy Isten és felebarátaink közelében éljünk.

Bátorításra van ma szükséged? Élvezni akarod Jézus jelenlétének örömét? Ez a nők számára írt áhítatos könyv megmutatja nekünk, hogy csakis Krisztus és áldásai – a család, a barátok, tanítóink, a természet, sőt az élet próbái – által ismerhetjük meg a tartós örömet. Hallgasd naponta az öröm hangjait!

